

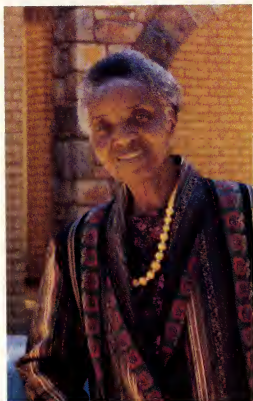
STJERNEN

144. ÅRGANG • NUMMER 3 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MARTS 1995

STJERNEN

M A R T S 1 9 9 5

På forsiden:

Julia Mavimbela står foran templet i Johannesburg i Sydafrika, hvor hun virker som tempeltjener. På bagsiden modtager hun en gave bestående af haveredskaber (øverst) og fremviser sin traditionelle zulu-beklædning. Beretningen om Julias omvendelse til Kirken og hendes livslange samfundstjeneste kan læses i artiklen »Julia Mavimbela«, side 42. (Foto: C. I. Rex Van Collier).

Børnestejnens forsider:

Den ni-årige Marau Brothers bor på den smukke ø Tahiti i det sydlige Stillehav. Hun nyder at dele evangeliet med sine venner.

ARTIKLER

BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB: TROENS BØN PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON	2
MIN FØRSTE ITALIENSKE BØG SALVATORE FLORE OG WOLFGANG HIEMER	8
STORE BEHOV OG SMÅ MIDLER ÆLDSTE GLENN L. PACE	16
UDSIGT FRA RUMFÆRGEN	29
ORD, SOM VARMER SARA BROWN NEILSON	30
MESTERENS BRUG AF BILLEDSPROG JAY M. TODD	32
MIRAKLET PÅ ROBINSON CRUSOE ISLAND PATRICIA COVARRUBIAS SOLAR	40
JULIA MAVIMBELA DALE LEBARON	42

ISÆR FOR UNGE

RINGEN SLUTTES PÅ TAHITI JANET THOMAS	10
SKULLE JEG FORANDRE MIG? TERESA HUNSAKER	24
VORES EVIGE FAMILIE BERENICE BERUBEN MODAD	26

FASTE PUNKTER

KOMMENTARER FRA LÆSERNE	1
BESØGSLERERINDEBUDSKABET: »MER TRO PÅ MIN FRELSER, MER KUNDSKAB OM GUD«	25

BØRNESTJERNEN

NYE VENNER: MARAU BROTHERS FRA PAPEETE PÅ TAHITI VIVIAN PAULSEN	2
OPDAGELSE: 150 ÅR I PARADIS VIVIAN PAULSEN	4
SMÅ VENNER: ÆRBØDIGHED I PRIMARY	7
FÆLLESTID: JEG TROER PÅ, AT MAN SKAL HOLDE BUDENE KAREN LOFGREEN	8
HISTORIER FRA BIBELN ÆLDSTE DALLIN H. OAKS	10
BARE FOR SJOV	12
FIKTION: ESAJAS OG TIDSMASKINEN PATRICIA WARNOCK	13

MARTS 1995 • 144. årgang • Nummer 3
Jesu Kristi Kirke af Siltre Dages Helliges officielle
tidsskrift.

Det Første Præsidentskab: Howard W. Hunter,
Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson

De Tolv Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell
Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland.

Redaktion: Joe J. Christensen

Vejledere:

Spencer J. Condie, John H. Groberg

Curriculum Department:

Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

International Magazines:

Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnemagasin: DeAnne
Walker

Planlægning: Maryann Martindale
Tidsskriftsassistent: Beth Daley

Design:

Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Designer: Sharrt Cook
Produktion: Reginald J. Christensen, Jennifer
Datwyler, Denise Kirby, Matthew Maxwell, Jane
Ann Peters

Abonnementsafdeling:

Leder: B. Rex Harris
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen, Kent H. Sorenson

Sjerner: Redaktør: Carsten Gram

Kirkevej: Susanne Perkins

Redaktionens adresse:

Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. • DK-2200 København N
Tlf. 31 391366; fax 31 391367

Distribution:

Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 • DK-3540 Lyngbe
Tlf. 42 187727; fax 42 187982

© 1995 by Corporation of the President of The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt
på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk,
samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk;
hveranden måned på indonesisk og thailandsk;
kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekskisk og
ungarsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly
by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,
50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150.
Second-class postage paid at Salt Lake City, UT
84150. Subscription price \$ 10.00 per year, \$ 1.00
per single copy. Thirty days' notice required for
change of address. When ordering a change, include
address label from recent issue; changes cannot be
made unless both the old address and the new are
included. Send USA and Canadian subscriptions
and queries to Church Magazines, 50 East North
Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA.
Subscription information telephone number: 801-
240-2947

POSTMASTER: Send address changes to IM at 50
East North Temple Street, Salt Lake City, Utah
84150, USA.

Abonnement:

12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto). Betaling
over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lyngbe.
USA og Canada: US \$ 10,00
(Surface mail).
Udkommer 12 gange om året
Printed by: BG Offset • DK-3500 Værløse •
Denmark

ISSN 0900-2545 • 95983 110

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

LEVENDE EKSEMPLER

Jeg har ikke været så rørt i mange år, som
da jeg læste artiklen i *A Liahona* (portugi-
sisk), maj 1994, om Kirkens medlemmer i
Afrika. Tårerne fik frit løb, da jeg læste om
deres drømme, som inspirerede dem til at
søge evangeliet og efterfølgende det på trods af
de mange vanskeligheder, som de stod
overfor. I mine øjne er disse medlemmer i
Afrika levende eksempler.

Elson Carlos Ferreira
Curitiba 4. ward,
Igaucu Stav, Curitiba, Brasilien

TAK FOR DET NYE TIDSSKRIFT

Medlemmerne her er meget glade for det
nye tjekskisksprogede tidsskrift *Liahona*.
Det er åndeligt opbyggende for medlem-
merne, og det er en stor hjælp i missionse-
ringen. Mange tak for Primary-sangene i
tidsskriftet og for den støtte, som I yder til
de hellige her.

Radovan Černěk
Oversætter for Kirken,
Vrchlabí, Tjekkiet

Redaktionens anmærkning: *Liahona* (tjek-
kisk) er et af tre kvartårige tidsskrifter, som
Kirken begynder og udgiver i juni 1993. De to
andre er ungarsk og russisk. Det bulgarske
tidsskrift begynder at udkomme i marts 1994.
I april 1995 kommer de første udgaver på
polsk, rumænsk, filippinsk, gilbertsk og taga-
log.

LICHEDER

TRODS FORSKELLE

Hver måned venter jeg spændt på det nye
nummer af *Liahona* (spansk), så jeg kan
læse Budskabet fra Det Første Præsident-
skab samt nyheder og beretninger om

medlemmer over hele verden. Jeg føler et
fællesskab med dem gennem *Liahona*. Jeg
forstår, at vi alle er børn af den samme
himmelske Fader og har de samme proble-
mer og behov. Jeg forstår også, at vi alle
trods forskellige omstændigheder, både ge-
ografiske, racemæssige og kulturelle, kan
finde glæde og velsignelser gennem Jesu
Kristi evangelium.

Odelia Junca de Simon
Mercedes Gren,
Mercedes Stav, Argentina

PÅ MIT EGET SPROG

Jeg vil gerne takke Unge Pigers præsi-
dentinde i mit ward, fordi hun har givet
mig et abonnement på *Sheng Ti Chih Sheng*
(kinesisk). Jeg glæder mig sådan til at læse
det hver måned. Efterfølgende der ikke er no-
gen kinesisk gren på Long Island i New
York, hvor jeg bor, er jeg ekstra glad for
tidsskriftet, fordi jeg gennem det kan opnå
større kendskab om evangeliet på mit eget
sprog. Jeg nyder også at læse beretninger
om tapre hellige over hele verden. Dette
tidsskrift giver mig stor styrke.

Peggy Chien
Plainview 2. Ward,
Plainview Stav, New York, USA

FRA REDAKTIONEN

Vi opfordrer jer til at sende breve, artikler og
historier til os. Vær venlig at skrive jeres fulde
navn, adresse, ward eller gren og stav eller dis-
trikta. Adressen er Sjernen, Hans Egedes
Gade 2, 1., 2200 København N.

Troens bøn

Præsident Thomas S. Monson
Andenrødgiver i Det Første Præsidentskab

De fleste børn i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige nyder det privilegium at samles en gang om ugen med andre børn på samme alder og med samme interesser i Primary. Men der er andre børn, der er nøjagtig lige så søde og dyrebare, men som ikke er så heldige.

For nogle år siden, da jeg var i Australien, fløj jeg sammen med missionspræsidenten til Darwin for at foretage det første spadestik til opførelsen af byens første sidste dages hellige kirkebygning. Vi gjorde ophold undervejs i den lille mineby Mt. Isa for at tanke op. En mor og hendes to børn henvendte sig til os ude på flyvepladsen. Hun præsenterede sig som Judith Louden og fortalte, at hun og hendes to børn var de eneste medlemmer af Kirken i hele byen. Hendes mand, Richard, var ikke medlem. De havde været medlemmer af Kirken i fire år, men aldrig boet et sted, hvor der var en organiseret gren af Kirken. Vi holdt et kort møde, hvor jeg fremhævede betydningen af at holde Primary i hjemmet hver uge. Jeg lovede at sende

Mere end nogen anden har Jesus lært os, hvordan vi skal bede. En australsk mor og hendes børn bad om, at Herren ville forene deres familie i Kirken.

primarymaterialer til dem, når jeg kom tilbage til Kirkens hovedsæde. De lovede at bede, at holde møder og holde ud i tro.

Da jeg vendte tilbage til Salt Lake City, sendte jeg ikke blot de lovede materialer, men også et abonnement på *The Friend* (Kirkens engelsksprogede blad for børn).

Flere år senere omtalte jeg denne trofaste kvinde og hendes børn ved et præstedømmemøde i forbindelse med en stavs-konference i Brisbane i Australien. Jeg sagde: »En dag håber jeg at høre, hvordan det er gået med deres hjemmepri-mary og på at hilse på faderen til den udvalgte familie.« En af brødrene i forsamlingen rejste sig og sagde: »Bror Monson, jeg kender Richard Loudon, der er gift med den gode kvinde og far til de dyrebare børn. Primary og bøn førte ham ind i Kirken.«

Fornylig blev jeg igen opmærksom på bønnens kraft. Jeg havde en opgave i den smukke by Buenos Aires i Argentina. Solen var klar og munter. Dens varme var en dejlig afveksling fra den vinterkulde, jeg havde ladet bag mig herhjemme.

Jeg gjorde ophold i den historiske Palermo Park, som pryder den indre by, og var klar over, at jeg stod på hellig grund, for det var her, at ældste Melvin J. Ballard, en Herrens apostel, juledag i 1925 indvi-ede hele Sydamerika til forkyndelse af evangeliet. Opfyldelsen af den inspirerede bøn ses tydeligt i dag, hvor Kirkens vækst i det land overgår enhver forventning!

I den samme park står en statue af George Washington, De Forenede Staters grundlægger og første præsident. Mens jeg kiggede på statuen, gik mine tanker til Pennsylvanien kulde, til en anden historisk lokalitet, hvor bøn spillede en væsentlig rolle, nemlig Valley Forge. Det var her, at selvsamme Washington førte sine med-tagne, dårligt ernærede og lasede soldater i vinterlejr.

I dag står der i en lille lysning i Valley Forge et stor-slået monument for Washington. Man ser ham ikke på

en fremstormende hest eller skiuende ud over sejrens slagmark, men knælende i ydmyg bøn, mens han anråber himlens Gud om hjælp. Når man ser på den statue, ihukommer man den hyppigt brugte vending: »Et men-neske står aldrig højere, end når det ligger på sine knæ.«

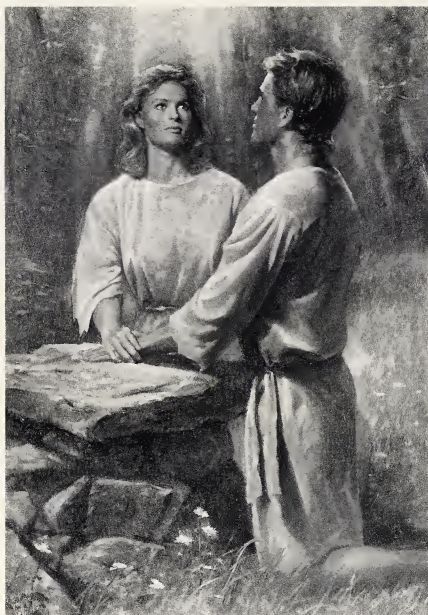
Oprigtige, karakterstærke og viljefaste mænd og kvin-der har altid erkendt en magt, der er højere end dem selv, og har gennem bøn søgt at lade sig lede af den kraft. Sådan har det altid været. Sådan vil det altid være.

Lige fra begyndelsen fik Adam denne befaling: »Påkald Gud i Sønnens navn evindeligt« (Moses 5:8). Adam bad. Abraham bad. Moses bad, og alle andre pro-feter har også bedt til den Gud, som gav dem styrke. Som det sand, der glider gennem et timeglas, blev genera-tioner af mennesker født, levede og døde. Og langt om længe kom så den storslåede begivenhed, hvorom pro-feter havde bedt, salmister sunget, martyrer lidt døden og hele menneskeheden håbet.

Fødslen af barnet i Betlehem, ophøjet i sin skøn-hed og enestående i sin betydning. Jesus af Nazaret opfyldte pro-fetien. Han helbredte spedalske, gengav syn, åbnede ører, rørte hjerter, gengav liv, forkyndte sandheden og frelste alle. Derved ærede han sin Fader og var et eksempel for dig og mig. Mere end nogen anden profet eller leder viste han os, hvordan man skal bede. Hvem kan glemme hans pinsel i Getsemane Have og den indtrængende bøn: »Min fader, hvis det er muligt så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil« (Matt 26:39). Og hans opfordring: »Våg, og bed om ikke at falde i fristelse« (Matt 26:41). Og så husker vi hans råd:

»Når I beder, må I ikke være som hyklerne, der ynder at stå og bede i synagoger og på gadehjørner for at vise sig for mennesker ...

Men når du vil bede ... (så) bed til din fader, som er i det skjulte. Og din fader, som ser i det skjulte, skal lønne dig.

Vore første forældre, Adam og Eva, var et eksempel på, hvordan vi skal bede. De »påkaldte Herrens navn ... Og han gav dem befalinger, at de skulle tilbede Herren« (Moses 5:4, 5).

Derfor skal I bede således:
 Vor Fader, du som er i himlene!
 Helliget blive dit navn,
 komme dit rige, ske din vilje som i himlen således også
 på jorden.

Giv os i dag vort daglige brød,
 og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyld-
 nere,

og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde.

For dit er Riget og magten og æren i evighed« (Matt 6:5-6, 9-13).

Denne vejledende instruks har hjulpet mange urolige sjæle til at finde den fred, som de så inderligt længes efter og håber på.

Desværre forleder fremgang, velstand, ære og ros nogle mennesker til at finde falsk tryghed i stolt selvsikkerhed og fortrængte tilskyndelsen til at bede. Modsat får problemer, prøvelser, sygdom og død menneskenes stolthed til at smuldre og får dem til at knæle i bøn om kraft fra det høje.

*Jeg ved ej helt, hvordan det sker,
 men Gud mig hører, når jeg be'r.
 Jeg ved, han givet har sit ord,
 besvaret bli'r hver bøn på jord.
 Det rette tidspunkt ingen ved
 i bønnen bor tålmodighed.
 Jeg ved ej, om han mig skænker
 alting nøjagtig som jeg tænker.
 Men jeg lader trygt ham råde,
 som er så fuld af nåde.
 Han vil min bøn besvare
 eller noget bedre åbenbare.
 (Eliza M. Hicock).*

Den yngre generation vil måske spørge: »Men hvad med i dag? Hører han os stadig? Svarer han os endnu?«
 Hertil vil jeg straks svare: »Der er ikke sat nogen tidsfrist på Herrens opfordring til os om at bede. Når vi husker ham, vil han huske os.«

Der står sjældent megen blæst om det, når bønner besvares. Hans mirakler udføres ofte på en stille og naturlig måde.

For nogle år siden fik jeg til opgave at deltage i en stavskonference i Grand Junction i Colorado. Mens flyet kredsede over lufthavnen i en kraftig snestorm, bekendtgjorde piloten, at det ikke var muligt at lande i Grand Junction, så vi ville flyve videre. Jeg vidste, at en profet havde bedt mig om at deltage i denne konference, og jeg bad om, at vejret ville blive så godt, at vi kunne lande.

Pludselig sagde piloten: »Der er en åbning i skydækket. Vi forsøger at lande.« Det er en besked, der altid kan gøre flypassagerer lidt urolige.

Men vi landede sikkert, og konferencen forløb uden problemer. Jeg spekulerede på, hvorfor netop jeg var blevet bedt om at deltage i den konference. Inden jeg forlod Grand Junction, spurgte stavspræsidenten mig, om jeg ville tale med et bedrøvet forældrepar, hvis søn havde besluttet at rejse hjem fra den mission, han netop havde påbegyndt. Da konferencedeltagerne var gået, knælede vi i bøn – mor, far, stavspræsidenten og jeg. Mens jeg bad på alles vegne, kunne jeg høre den bedrøvede mor og den skuffede far græde stille. Da vi rejste os, sagde faderen: »Bror Monson, tror du virkelig, at vor himmelske Fader kan få vores søn til at ændre sin beslutning om at rejse hjem i utide? Hvordan kan det være, at mine bønner ikke bliver hørt, skønt jeg gør mit bedste for at leve rigtigt?« Jeg spurgte: »Hvor tjener jeres søn?« Han svarede: »I Düссeldorf i Tyskland.« Så lagde jeg armene omkring moderen og faderen og sagde: »Jeres bønner er allerede blevet hørt og vil blive besvaret. Af de 38 stavs-konferencer som i dag bliver gæstet af generalautoriteter, fik netop jeg til opgave at besøge jeres stav. Af alle Brødrene er jeg den eneste, som har fået til opgave at tale med missionærerne i Düссeldorf Missionen i Tyskland nu på torsdag.«

Deres bøn var blevet besvaret af Herren. Jeg mødtes med deres søn. Han lod sig røre af deres bønner. Han blev veldyrket en vellykket mission.

Nogle år senere besøgte jeg atter Grand Junction Stav. Endnu engang mødtes jeg med de samme forældre. Faderen havde endnu ikke gjort sig værdig til at få sin store, smukke familie beseglet til sig selv og sin hustru, så de kunne blive en evig familie. Jeg sagde, at hvis familien ville bede inderligt, ville de kunne gøre sig beredt til det. Jeg antydede, at det ville være mig en stor glæde at være

sammen med dem i templet ved den højtidelige lejlighed. Moderen tryglede, faderen kæmpede, børnene opmuntrede, og alle bad. Og resultatet? Lad mig oplæse et dejligt brev, som den yngste søn lagde på sin fars hovedpude på Fars Dag.

Far.

Jeg elsker dig for det, du er, og ikke for det, du ikke er. Hvorfor holder du ikke op med at ryge? Det har millioner af andre mennesker gjort. Hvorfor kan du ikke gøre det? Det skader dit helbred, dine lunger og dit hjerte. Hvis du ikke kan holde visdomsordet, kan du ikke komme i himlen med mig, Skip, Brad, Marc, Jeff, Jeannie, Pam og deres familier. Vi børn holder visdomsordet. Hvorfor kan du ikke gøre det? Du er stærkere end os, og du er en mand. Far, jeg vil gerne være sammen med dig i himlen. Det vil vi alle sammen. Vi ønsker at være sammen som en hel familie i himlen, ikke kun en halv.

Far, du og mor burde få fat i nogle gamle cykler og begynde at køre ture i parken hver aften. Du griner sikkert ad det, men det burde du ikke. Du ler ad de gamle mennesker, som jogger i parken og kører på cykler og går ture, men de vil leve længere end dig. De styrker deres lunger, hjerte og muskler. Det bliver dem, der ler sidst.

Kom nu, far, vær en guttermand. Lad være med at ryge, drikke eller noget andet, som er imod vores tro. Vi vil gerne se dig til vores eksamenshøjtideligheder. Hvis du holder op med at ryge og begynder at gøre gode ting, som os andre, så kan du og mor tage med bror Monson til templet og blive viet og beseglet til os.

Kom nu, far. Mor og vi børn venter kun på dig. Vi vil gerne leve sammen med dig for evigt. Vi elsker dig. Du er alle tiders far.

Kærlig hilsen, Todd.

PS. Og hvis de andre skrev et brev, ville de sige det samme.

PPS. Mr. Newton er holdt op med at ryge. Så kan du og så. Du står Gud nærmere end mr. Newton!

Nogle vil måske spørge: »Men hvad med i dag? Hører han os stadig? Besvarer han endnu bønner?« Hertil svarer jeg straks: »Når vi husker ham, vil han huske os.

Den anmodning, den troens bøn, blev hørt og besvaret. Jeg vil længe huske og skatte den aften, da hele denne familie var samlet i et helligt værelse i det smukke tempel på Tempelpladsen her i Salt Lake City. Far var der. Mor var der. Alle børnene var der. Ordinanser med evig betydning blev udført.

Denne længe ventede aften blev afsluttet med en takkebøn.

Må vi altid huske, at ...
*Bøn er et hjertes indre sang,
 tænkt eller sagt i ord;
 frembåret af den skjulte trang,
 der dybt i sjælen bor.
 O du, ved hvem vi kom til Gud,*

*i sandhed livets vej,
 du selv ad bønnens sti gik ud;
 at bede lær du mig.
 (Salmer og sange, nr. 75).*

Han har lært os, hvordan vi skal bede. At hver enkelt af os vil lære og efterleve denne belæring, er min oprigtige anmodning og ydmyge bøn. □

**FORSLAG TIL SAMTALEEMNER
 FOR HJEMMELÆRERE:**

1. Mere end nogen anden har Jesus lært os, hvorfor og hvordan vi skal bede.
2. Selvsikkerhed forleder nu og da folk til at vende sig fra bøn. Modsat får prøvelser dem ofte til at bede igen.
3. Heldigvis er Gud barmhjertig. Når vi husker ham, vil han også huske os.
4. Når vi beder i tro, bliver vi hørt. Og ofte kommer Guds svar på en stille og naturlig måde.

MIN FØRSTE ITALIENSKE BOG

Salvatore Flore,

fortalt til Wolfgang Hiemer

Jeg blev født i en god katolsk familie på middelhavsøen Sardinien i 1949. Der fik jeg en kristen opvækst og gik regelmæssigt i kirke.

Sardinierne har altid været et meget selvstændigt folk, så det er ikke underligt, at de på trods af, at de er under italiensk styre, har bevaret deres eget modersmål som deres eneste sprog. Så indtil jeg kom i skole som seks-årig, talte jeg udelukkende sardisk, et sprog, der minder om latin.

Men i skolen foregik alt på italiensk. Dette nye sprog fascinerede mig, og jeg gjorde mit bedste for at lære det. Jeg havde desværre den ulempe, at ingen i familien havde nogen bøger på italiensk. Jeg havde kun mine skolebøger.

Bortset fra denne usædvanlige interesse for italiensk, var jeg en ganske almindelig dreng. Efter skoletid legede mine fem venner og jeg nede i byen. En dag var vi ude på byens losseplads for at lede efter cykeldele. Da vi forlod lossepladsen, viste vi hinanden vores »skatte.« Jeg havde fundet et rat, og min ven Franziskeddo ville gerne have det. I bytte tilbød han mig en italiensk bog, som han havde fundet. Jeg slog straks til, selv om bogen manglede omslaget og nogle af de første sider. Jeg var elleveld. Endelig havde jeg

fået min første bog på italiensk, ja, faktisk min første bog overhovedet!

Da jeg begyndte at læse i den, stødte jeg på religiøse historier om mænd, jeg aldrig før havde hørt om – Lehi, Nephi, Alma, Helaman, Moroni. Skønt jeg ikke kendte noget til bogens oprindelse, følte jeg mig glad og tryk, når jeg læste i den. Da jeg var 16 år gammel, havde jeg læst bogen mindst ti gange, stadig uden at kende dens navn. Det var omkring det tidspunkt, at jeg forlod Sardinien og slog mig ned i Italien. Jeg mistede bogen, men dens historier og lærdomme levede videre i mit sind.

Mange år senere, engang i 1970'erne, flyttede jeg til Tyskland og fik arbejde i Hagen på en sukker-maskinefabrik. En dag kom en af firmaets ingeniører hjem fra en forretningsrejse til USA. Han havde en bog med, som på tysk hed *Das Buch Mormon*. Da han vidste, at jeg var interesseret i religion, lånte han mig den. Desværre var jeg ikke særlig ferm til tysk, og jeg forstod kun lidt af det, jeg læste. Men på en eller anden måde virkede det bekendt.

Nogle år senere bankede to unge mænd på min dør i Hagen. De præsenterede sig som missionærer og spurgte, om de måtte bruge lidt tid på at præsentrere deres kirke –

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg lyttede, mens de fortalte mig beretningen om Joseph Smith. Efter en times samtale gav de mig en bog og bad mig om at læse den. Det var et eksemplar af *Mormons Bog*.

Jeg syntes straks om det jeg læste, allerede fra første vers: »Jeg, Nephi, er født af retskafne forældre ...« Jeg følte, at bogen talte til mig, for jeg havde også haft retskafne forældre.

Mens jeg læste videre, vældede minderne op i mig. Det her havde jeg læst før! Jeg var forbløffet over det mirakel, som nu atter havde givet mig den bog, jeg så ivrigt havde læst som dreng. Og sammen med minder kom også den dejlige følelse, som jeg altid havde haft, når jeg læste i bogen som dreng. Jeg så tydeligt Herrens hånd i situationen, og jeg fandt det let at acceptere, at denne bog virkelig var hellig skrift, og at Guds kirke var genoprettet på jorden. Jeg blev snart medlem af hans kirke. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Jeg gad vide, hvem det var, der smed det iturevne eksemplar af *Mormons Bog* på lossepladsen i Sardinien i 1955. Jeg ville gerne takke det menneske, fordi vedkommende præsenterede mig for evangeliets skatte. □

Til venstre: Salvatore og Karin Flore blev gift i templet i Schweiz i 1979.
Øverst: Parret sammen med deres børn, Isabel og André.
Nederst: Salvatore på arbejde som oversætter.

RINGEN SLUTTES PÅ TAHITI

Janet Thomas

FOTO: FORFATTEREN

Ovenfor: Addison Pratt huskes stadig for de ofre, han ydede for at bringe evangeliet til Fransk Polynesien. Nu forlader unge missionærer, som søster Losamkieou, til højre, ærne for selv at tjene på mission over hele verden.

Tårene strømmer ned ad missionærens kinder, mens han ser de mennesker, han har undervist, stige op af vandet som nydøbte. Hans hjerte svulmer af glæde, mens han lytter til disse nye medlemmer af Kirken, som takker deres himmelske Fader for, at han sendte ham til Tahiti for at undervise dem i evangeliet. Alle de ofre, han har måttet yde for at udføre en mission så langt hjemmefra, har været hele umagen værd.

Ved en anden dåb giver en 14-årig pige den søstermissionær, der har undervist hende, et knus. Skønt denne missionær har måttet forlade sit hjem mange tusinde kilometer borte for at tjene på mission her, føler hun, at det har været det hele værd.

To missionærhistorier med de samme følelser og de samme ofre. Det vil nok være overraskende at høre, at der ligger 150 år og et ocean mellem disse to begivenheder. Den første missionær var ældste Addison Pratt, som i 1844 døbte de første medlemmer af Kirken i Stillehavet ikke langt fra Tahiti. Den anden missionær var søster Barbara Natua, en indfødt tahitianer, som har forladt

sin fødeø for at tjene på mission i Canada i 1993.

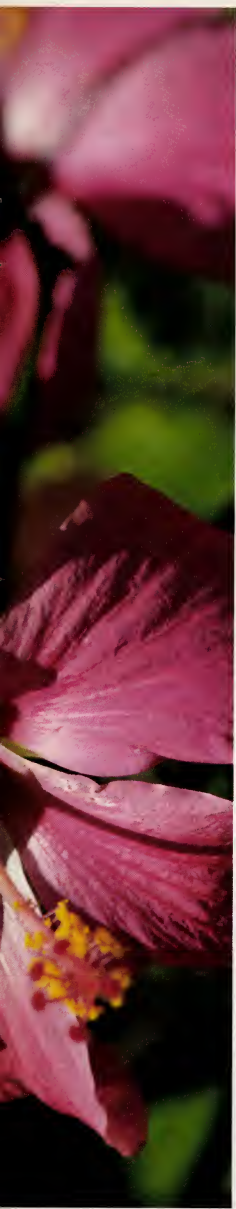
Lige så længe Kirken har været organiseret, har missionærer måttet yde ofre for at bringe evangeliet til steder som Tahiti. På Tahiti er ringen nu sluttet for missioneringen. I dag forlader de unge øboere deres fødeø for at drage på mission på andre øer såvel som andre steder i verden.

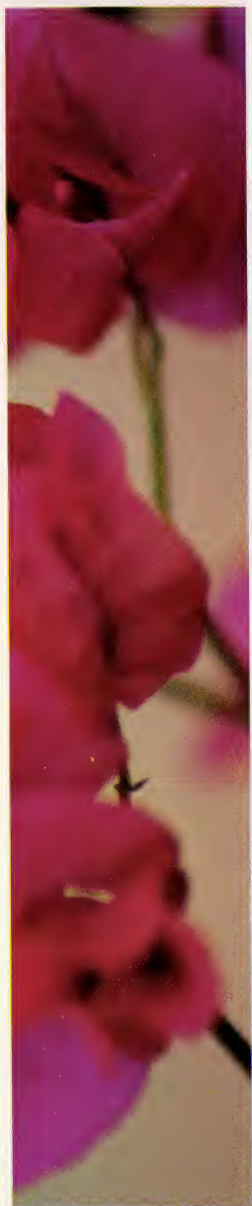
DEN FØRSTE

FREMMEDESPROGEDE MISSION

For lidt over 150 år siden begyndte de første missionærer, der nogensinde blev kaldet til en organiseret ikke-engelsktalende mission, deres virke i det, der nu er Fransk Polynesien. Og den bedstkendt af disse øer er nok Tahiti. Deres missionærkaldelser kom fra selveste profeten Joseph Smith.

Det var ikke nogen let sag at komme til Tahiti eller de omkringliggende øer. Rejsen tog næsten et år. Disse første missionærer – Addison Pratt, Benjamin F. Grouard, Noah Rogers og Knowlton F. Hanks – måtte bogstavelig talt sejle jorden

rundt for at nå dertil. De rejste over land fra Nauvoo i Illinois til USA's østkyst for at finde en hvalfangerbåd, der skulle til Stillehavet. De sejlede så over Atlanterhavet, hvor ældste Hanks, der var syg, døde og blev begravet til søs. De sejlede så rundt om Kap Det Gode Håb, tværs over Det Indiske Ocean, forbi de sydøstasiatiske øer og gik i land på Tubuai, lidt syd for Tahiti, næsten et år efter deres afrejse fra Nauvoo. Øboerne tog begejstret imod dem. Ældste Pratt blev straks meget populær, fordi han mange år tidligere som sømand havde besøgt Hawaii og lært sig lidt hawaiiansk. Folk på Tubuai kunne forstå ham.

På år senere var der mange hundrede medlemmer af Kirken på adskillige øer, deriblandt Tahiti.

HVAD ER DER SKET SIDEN DA?

Otte år senere bad regeringen missionærerne om at forlade øerne. I omkring 40 år var missionen lukket, men den hårde kerne af medlemmer forblev trofaste. Og da missionen så blev genåbnet, begyndte Kirken på øerne en voldsom vækst. Det begyndte langsomt, men snart tog farten til. I dag har Tahiti og de omkringliggende øer fire stave, et tempel, en snes kirkebygninger, masser af unge mennesker på mission og mange flere, som forbereder sig på at tage på mission, så snart de bliver gamle nok.

Ligesom missionærerne for 150 år siden, sætter også de unge tahitianere i dag deres lid til Herren og stoler på, at han vil vejlede dem på deres mission. For eksempel har søster Barbara Nauta, som voksede op på Tahiti, tjent i Toronto Missionen i Canada. Hun siger, at undersøgerne i Canada var forbavset over, at hun havde forladt sin varme Stillehavsover for at lære et nyt sprog (Barbara, der taler fransk og tahitiansk, måtte lære engelsk) og udholde kulde og sne. De spurgte hende hvorfor. »Jeg svarede dem, at Herren havde sendt mig hertil,« siger hun.

EN GANSKE SÆRLIG MISSIONÆR

Fransk polynesere i dag kender stadig navnene på de første missionærer, der kom for 150 år siden. De husker også navnene på andre missionærer, som har tjent her siden da – især de missionærer, som underviste dem i evangeliet.

De 17-årige tvillinger Titaina og Titaua Germain fra Haumi Gren på øen Moorea har også deres særlige missionærer, og de hedder ældste Nelson og ældste Snowden. Tvillingerne, der har meget til fælles, blandt andet næsten ens ansigts-træk, sagde: »Da missionærerne forklarede evangeliets principper for os, blev vi forbløffet. Det var som om, vi altid havde drømt om at møde folk, der levede på denne

Ovenfor: Barbara Nauta, der lige er vendt hjem fra sin mission i Canada, er blot en af mange unge tahitianere, som er ivrige efter at tjene på en mission. Til venstre: Tvillingerne Titaina og Titaua Germain står her sammen med ældsterne Nelson og Snowden, der underviste dem i evangeliet.

måde og en kirke, der fungerer som denne.«

Tvillingerne må vente med at blive døbt, indtil de fylder atten, men de deltager alligevel i alle Kirkens møder, også institutklassen. »Allerede da ældste Nelson og ældste Snowden fortalte os om evangeliet for første gang, var vi begge meget begejstret,« sagde Titaina. Eller var det Titaua? »Vi er meget enige om alting.«

Til venstre: Ældste Stelio Mauahiti nyder at se den forandring, som Ånden udvirker i folks liv. Lianna Tarahu på 14 håber at komme på mission en skønne dag.

MORMONER I GENERATIONER

Der findes stadig levende pionerer i Fransk Polynesien. Lianna Tarahu, som er 14 år, behøver bare at se på sine bedsteforældre. De sluttede sig til Kirken for mange år siden, og husker endnu med glæde ældste John Fuhriman, den missionær, som underviste dem.

Takket være sine bedsteforældre er Lianna aktiv tredjegerations medlem. Men som alle andre har Lianna måttet skaffe sig sit eget vidnesbyrd.

»For det første er det en stor vel-signelse at vokse op i Kirken. Mine forældre har hele mit liv undervist mig i evangeliets principper. Vi har studeret skrifterne sammen,« sagde Lianna. Det er ikke en bestemt oplevelse, men mange forskellige ting gennem årene, som har været medvirkende til, at mit vidnesbyrd er vokset lidt efter lidt. Lige nu deltager jeg i seminar og lærer rigtig meget nyt om evangeliet. Takket være seminar vil jeg være meget bedre rustet, når jeg en dag skal på mission.«

Lianna tager det med en mission meget alvorligt. Hun sagde, at hendes yndlingsskriftsted er 1 Nephi 3:7, hvor Nephi lover at gå og gøre, som Herren har befaleet. Lianna siger: »Jeg har gjort det løfte til mit eget.« Da vi spørger Lianna, hvad hun vil

gøre, hvis hun bliver kaldet til et fjernt land, tøver hun lidt. Hun er den ældste af 11 søskende. Hun vil savne sin store familie, og de vil savne hende. Så svarer hun: »Det gør ingen forskel. Uanset om Herren kalder mig til Amerika, London eller Bora Bora, så vil jeg tjene ham.«

Lianna har klæbet et eksemplar af pjecen *Til gavn og styrke for de unge* ind i sine skrifter. Hendes eksemplar er selvfølgelig på fransk, så, det hedder *Soyez Fort, »Vær Stærk.«* Hun læser tit i pjecen.

Det er svært for hende at holde standarderne. Lianna er et eksempel for os. »Det er meget varmt, men vi har fået besked på at klæde os i tækelige kjoler og bluser med ærmer,« siger Lianna. »Det kan til tider være svært, men standarderne er gode og beskytter os. Vi lærer meget, som vi har brug for at vide som hellige.«

SYNLIGE FORANDRINGER

Stelio Mauahiti boede ved siden af en smuk bygning i Paea på Tahiti. Han fik at vide, at det var en kirke, men han vidste ikke, hvad det var for en kirke. Området omkring kirken var altid velholdt, og hver dag var der mennesker, som deltog i en eller anden form for aktivitet. Om søndagen kunne han høre sang derindefra, fordi døre og vinduer altid stod åbne. Andre dage så han drenge på sin egen alder, der spillede basketball på den udendørs bane. Han lagde især mærke til to unge mænd i hvide skjorter og mørke bukser. Snart spillede han basketball sammen med dem. Og så begyndte han

at lytte til det, de havde at fortælle. Han og hans mor indvilligede i at lade sig undervise i evangeliet. Ved deres dåb traf Stelio den beslutning, at han ville på mission en dag.

Den dag er nu kommet. Ældste Mauahiti blev kaldet til Fransk Polynesiske Mission. Et af de første områder, han tjente i, var landsbyen Uturoa på øen Raiatea. Livet som missionær er helt anderledes end det, han førte inden sin mission. Nu er han den unge mand i hvid skjorte og mørke bukser. Nu er det ham, der spiller basketball på den udendørs bane med dem, der er nysgerrige efter at vide, hvad Kirken er. Nu er det ham, der underviser andre.

Men det bedste af det hele er, at ældste Mauahiti ser det samme ske, som ældste Pratt så for 150 år siden. Han ser folk, der forandrer sig til det bedre. »Jeg har set forskellen på medlemmernes hjem og ikke-medlemmernes hjem,« siger ældste Mauahiti. »Jeg har set forandringer i folks liv, når Ånden har rørt deres hjerter. Jeg ved, at det ikke er mig, der gør det, men Herrens Ånd, der virker gennem missionærerne.«

I dag er mange unge polynesere på mission. Tag nu for eksempel Alona Losamkieou. Hun forlod sin smukke fødeø Raiatea i Stillehavet og rejste til et fjernt land – Salt Lake City – for at fortælle besøgende på Temple Square om evangeliet. Hun er blot en af mange unge polynesiske missionærer, der følger det eksempel, som de første missionærer i Stillehavsområdet satte for 150 år siden. Ringen er sluttet rundt for missioneringen. □

STORE BEHOV OG SMÅ MIDLER

Eldste Glenn L. Pace
De Halvfjeds

Hvordan kan vi vide, hvor vi skal gøre en indsats i en verden, der skriger på hjælp?

Dagens aviser er fyldt med beretninger om naturkatastrofer, utrolig fattigdom, krige, terrorisme, brutale mord, sygdomme og forfærdeligheder af enhver art. Det er skræmmende og trist at betragte en verden så fuld af lidelser. Det er skæbnens ironi, at i en tid, hvor evangeliets sandhed er tilgængelig for enhver, har størstedelen af samfundet valgt at leve på sin egen facon i frihedens navn. Som følge heraf støder vi overalt på tragedier i form af skilsmisser og lidelser på krop og sjæl.

Vores verden har derfor et enormt behov for hjælp. Det kræver store økonomiske og menneskelige ressourcer, og de findes kun i begrænset omfang. Hvis vi levede i en verden, hvor alle mennesker forstod og efter-

levede evangeliets principper, ville der være ressourcer nok til at dække alles behov. Herren har forsikret os: »Det er min hensigt at sørge for mine hellige; thi alle ting er mine.

Dog skal det ske på min egen måde, og se, på denne måde har jeg, Herren, besluttet at sørge for mine

hellige, ved at de fattige må ophøjes derigennem, at de rige bliver ydmyge.

Thi jorden er fuld, og der er nok, ja, i overflod« (L&P 104:15-17).

»DU SKAL KOMME DE FATTIGE I HU.«

Skriften giver meget klare formaninger om, at vi skal tage os af samfundets trængende. Den 2. januar 1831, blot ni måneder efter at Kirken var blevet organiseret, sagde Herren: »Og for jeres egen saligheds skyld giver jeg jer et bud, thi jeg har hørt jeres bønner, og de fattige har klaget til mig, de rige har jeg skabt, og alt kød hører mig til, og jeg anser ikke personer« (L&P 38:16).

Bare en måned senere sagde Herren: »Dersom du elsker mig ... da

skal du komme de fattige i hu og indvie en del af din formue til deres underhold« (L&P 42:29-30).

Betydningen af denne befaling blev tydeligt illustreret i en åbenbaring, som Joseph Smith modtog i juni samme år. Herren befalede otteogtyve ældster at drage af sted, to og to, fra Kirtland i Ohio til Jackson County i Missouri. De skulle benytte forskellige ruter og forkynde evangeliet, hvor som helst de kom. De havde ingen penge og skulle rejse gennem fattige egne. Sådan så disse mænds situation ud, da Herren, inden deres afrejse, sagde: »Kom i alle ting de fattige, trængende, syge og lidende i hu; thi den, der ikke gør det, er ikke min discipel« (L&P 52:40).

Det er værd at bemærke, hvem denne befaling om at sørge for de fattige blev givet til. Som jeg forstår skrifterne, ser jeg det sådan, at omsorgen for de fattige mere er den enkeltes ansvar, end hele organisationens. Kirken går ind i hjælpearbejdet for at gøre det lettere for medlemmerne at adlyde denne befaling. Ved for eksempel at betale tiende og fasteoffer kan vi hjælpe folk i vore ward, stave og lande såvel som de hellige i fattige områder. Kirken som organisation hjælper os med at nå ud til vore søskende i fjerne egne. Det er Herrens visdom, at biskopper kaldes blandt de folk, som de skal lede. Hver biskop kender

medlemmerne af sit ward som enkeltpersoner og som gruppe. Han kender sit lands kultur. Da han blev ordineret til biskop, fik han overdraget myndighed, som gør ham i stand til at skelne, hvem der har behov for hjælp. Så ved at sørge for vore fattige medlemmer overalt i verden, hjælper Kirken som institution medlemmerne med at leve op til deres personlige ansvar for at hjælpe de trængende.

GIV EN HJÆLPENDE HÅND

Om det at hjælpe mennesker uden for Kirken har Joseph Smith sagt: »Vi har ikke nogen specifikke instrukser at give med hensyn til, hvor meget en mand årligt skal yde (for at være et godt medlem): han skal mætte den sultne, klæde den nøgne, drage omsorg for enken, tørre den faderløses tårer, trøste den sorgende, hvadenten de tilhører denne kirke, en anden kirke eller ikke tilhører nogen kirke« (*Times and Seasons*, 15. marts 1842). Joseph Smiths råd går godt i tråd med skriftens påbud om, at vi skal hjælpe de nødlidende, »enten de (er) uden for kirken eller i kirken, og der (er) ingen personsanseelse med hensyn til dem, der (står) i trang« (Alma 1:30).

Mit eget vidnesbyrd om behovet for at hjælpe folk uden for vores egen kirke voksede for ni år siden,

da jeg var leder for Kirkens velfærdsprogram. Dengang blev der vist mange fjersynsudsendelser om tørken i Etiopien. Det Første Præsidentskab, som følte med de sultende i Afrika, og som fornemmede jeres ønske om at hjælpe, bekendtgjorde en særlig fastedag i januar og igen i november 1985. Som følge heraf kunne flere millioner kroner sendes ned til de nødlidende.

Ældste M. Russell Ballard og jeg tog til Etiopien for at tage situationen i øjesyn og finde ud af, hvordan de penge, som blev indsamlet ved den første faste, skulle anvendes. Vi kom ud for mange tragiske, gribende og trossfremmende oplevelser. Ingen af os vil nogensinde glemme det. Det, jeg husker allertydeligst, er ikke de forfærdelige lidelser, som I også kunne se i fjersynet, men snarere den kærlighed og tjenstvillighed, som hele verden udviste. Vi så læger og sygeplejersker, der ydede humanitær hjælp under usle forhold. De var trætte, men altid smilende.

Vi hørte om en katolsk præst, som havde arbejdet i den tørke- og krigshærgede provins Tigre i 11 år. Han havde set et behov og gjort sit for at hjælpe, længe inden medierne gjorde en modesag ud af det.

Vi så en etiopisk mand på omkring firs år, som kom vaklende ind i nødhjælpslejren med håbløshed lysende ud af øjnene. Han var helt tydeligt døden nær af sult. Men på

At yde næstekærlighed kan betyde, at man bliver våd og tilsolet som disse sidste dages hellige, der hjalp med at rydde op efter en oversvømmelse. Men det fællesskab og den glæde, det skaber, er en velsignelse for alle, der deltager.

vej til nødhjælpslejren var han kommet forbi en forladt landsby, og der havde han hørt et spædbarn græde. Han ledte, indtil han fandt det lille barn siddende på jorden ved siden af sin mors lig. Trods sin udmagrede tilstand tog han barnet op i sine arme

og bar det de næsten 40 kilometer til nødhjælpslejren. Manden havde et opgivende udtryk i ansigtet, men hans første ord var ikke: »jeg er sulten« eller »hjælp mig«, men derimod: »hvad kan I gøre for det lille barn, jeg har fundet?«

Jeg mener, at vores kirkes medlemmer burde gøre alt, hvad de kan for at hjælpe nødlidende. Det glæder mig, at vore fuldtidsmissionærer bruger flere timer hver uge på samfundstjeneste. Når dette gøres korrekt, er det med til at fremme det, som er missionærernes egentlige opgave.

Jeg havde en oplevelse med nogle velfærdsmissionærer i Guatemala,

som gjorde et dybt indtryk på mig. Da velfærdsmissionærerne ankom til kirken, bredte der sig en begejstring. Mænd, kvinder og børn løb hen for at omfavne dem. Jeg fik at vide, at søstre havde hjulpet dem under en epidemi fornylig. De havde hjulpet ved nogle fødsler og været til stede, da nogle af medlemmernes kære var døde. De havde sørget for føde til både krop og sjæl.

OPRIGTIG NÆSTEKÆRLIGHED

Vi har fået befaling om, at tage os af de fattige og trængende både i og uden for Kirken. Hvilken vægt skal vi da lægge på disse aktiviteter?

FOTO: MARTIN K. GARDNER

**Sidste dages hellige på
Filippinerne dannede et
kurvmagerkollektiv for at
hjælpe hinanden. Salget af kur-
vene har skabt arbejde
og indtægter for mange af
grenens medlemmer.**

Præsident Joseph F. Smith gav følgende belæring: »Det er først og fremmest de sidste dages helliges pligt at tage sig af sig selv og deres fattige; og derefter, hvis vi kan, udstrække det til andre. Og så vidt og bredt vi kan udstrække godgørelse og assistance til andre, der ikke er medlemmer af kirken, mener vi, det er vores pligt at gøre det. Men tag jer først af medlemmerne i jeres egen husstand« (*Evangeliske Lærdomme*, side 259).

Jeg bærer vidnesbyrd for jer om, at i den verden, vi lever i i dag, er der plads til både at søge for vore egne og hjælpe resten af verden. Det at opbygge Guds Rige og forbedre verden udelukker ikke hinanden. Faktisk går det ganske godt i spænd. Da Herren blev spurgt om, hvilket bud der var det største, svarede han: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.

Det er det største og første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: Du skal elske din næste som dig selv« (Matt 22:37-39).

Det største bud, nemlig at elske Gud, blev ikke fremhævet på bekostning af det andet bud, nemlig at elske vores næste. Jeg tror ikke, at det er muligt oprigtigt at elske Frelseren uden oprigtigt at elske vore medmennesker. Jeg tror heller ikke, at det er muligt at nære oprigtig kærlighed til og omsorg for Kirkens medlemmer på bekostning af resten af Guds børn. Barmhjerlighed kender ikke til politiske eller religiøse skel. Vi kan ikke gøre alt, men vi må gøre alt, hvad vi kan.

GIVERENS VELSIGNELSE

Der sker noget rent åndeligt med et menneske, når det rækker en hjælpende hånd ud til andre. Præsident Spencer W. Kimball har udtrykt det på følgende måde: »Når givere opnår kontrol over deres egne ønsker og retteligt får øjnene op for andres behov i lys af deres egne ønsker, så får de styr på de evangeliske kræfter i deres tilværelse. De lærer, at ved at efterleve den storslåede indvielseslov sikrer de sig ikke alene timelig frelse men også åndelig helliggørelse« (*Stjernen*, april 1978, side 118).

Hvis den enkelte totalt overlader sit ansvar for de fattiges ve og vel til Kirken, vil dette smukke fænomen ikke finde sted. Og det gælder hvad enten hjælpen går til medlemmer eller ikke-medlemmer. Jeg siger det-

te, fordi der er en tendens til, at kul betalere deres tiende og fasteydelser og føler, at så er alt i orden. Den største helliggørelse finder sted, når vi hjælper andre mennesker direkte. Så det er måske i vore egne nabolag og lokalsamfund, at vi kan yde de største barmhjerlighedsgerninger. Uanset hvor i verden vi bor, findes der nød og elendighed omkring os. Vi må i højere grad, som enkeltpersoner, tage stilling til, hvordan vi bedst kan tjene andre.

Jeg har glædet mig meget over de projekter, som blev iværksat over hele verden som en del af højtideligholdelsen af Hjælpeforeningens 150 års jubilæum, var lokale tjenesteprojekter. Man havde overvejet at lade ward i rigere dele af verden hjælpe ward i fattigere lande. Men i stedet traf man den inspirerede beslutning, at projekterne skulle udføres på lokalt plan. Hvis projekterne var blevet udført 5000 kilometer borte i stedet for i søstrenes eget nabolag, ville de været gået glip af selv at se den ensomme kvinde på plejehjemmet smile glædesstrålende eller høre kvinden på krisecentret udtrykke sin tak eller se den handicappede græde tårer af taknemlighed efter at have fået gjort forårsrent i sit hjem for første gang i ti år.

Vi gør ikke disse ting for personligt at modtage ros eller dyb taknemlighed, men fordi der sker noget åndeligt mellem givere og modtagere

af personlige tjenesteydelser. Begge parter opbygges af det, og der knyttes åndelige bånd. Hjertet fyldes med en kærlighed så stor, at den ikke kun omfatter det menneske, man tjener, men alle Guds børn.

LØS PROBLEMERNE LOKALT

Alle mennesker har behov for at give. Det gælder både de rige hellige og de fattigste af de fattige. Fattigdom er et relativt begreb. Det er forskelligt fra land til land. Der findes ikke én løsning eller ét program, som dækker alle situationer.

Men principper er universelle. Vi kan ikke hæve alle op på samme økonomiske niveau. Det ville kræve, at man øvede vold på principperne, og det ville skabe afhængighed i stedet for uafhængighed. Folkene i de enkelte lande har hovedansvaret for at løse deres egne problemer. De må yde ofre for hinanden for at kunne opleve den helliggørelse, som opnås ved at give.

Under et besøg i Sydamerika for nogle år siden talte jeg med en stavsprædant. I hans stav var 50% af medlemmerne blevet arbejdsløse inden for de foregående tre år. Jeg vidste, at staven havde modtaget mindre end 1200 kroner i hjælp fra områdekontoen i den periode. Jeg spurgte ham, hvordan medlemmerne havde kunnet klare sig uden store bidrag udefra.

Han svarede, at familierne havde hjulpet hinanden – ikke bare far, mor, sønner og døtre, men onkler, tanter, fætre og kusiner. Når en fætter fik arbejde, kom hans løn alle til gavn. Derudover holdt wardenes medlemmer sammen og delte deres sparsomme midler med hinanden. Med tårer i øjnene fortalte han, hvilket nært forhold stavens medlemmer havde til hinanden og til Herren. Deres åndelige vækst havde været enorm.

Vi kunne have sendt penge til denne stav fra rigere områder og følt, at vi havde gjort noget godt. Men så ville vi have berøvet dem muligheden for at tjene hinanden og blive helliggjort derved. Der er ingen enkle løsninger på fattigdomsproblemet, og grænsen mellem for meget og for lidt hjælp er meget svævende. Vores medfølelse kan give bagslag, hvis vi bare yder hjælp uden at hjælpe modtageren til at blive uafhængig og kunne klare sig selv.

På den anden side er der en grænse for, hvor dybt ned i elendigheden en sidste dages hellig bør kunne synke, så længe andre lever i overflod. Kan vi føle os godt tilpas ved at leve et liv i overflod, mens andre end ikke har råd til klorin til at rense deres drikkevand? Jeg har selv svært ved at finde den grænse. Men jeg mener, at jeg har lært en guddommelig sandhed. Jeg kan ikke blive helliggjort uden at tjene andre,

og jeg vil blive holdt ansvarlig, hvis jeg berøver andre muligheden for at tjene.

VI MÅ OGSÅ GIVE AF OS SELV

Vi kan ikke som enkeltpersoner se passivt til, mens andre lider omkring os, og samtidig forvente, at vi vil blive helliggjort. Der er en grænse for, i hvor høj grad vi bør overlade velgørenhed til organisationer. Vi kan ikke lade organisationen blive en hindring mellem os og en nødlidende, hvis vi har mulighed for at hjælpe.

Uden det rette perspektiv er der en fare for, at organisationen godt nok yder effektiv hjælp, men samtidig skaber en mur mellem os og dem, der har brug for hjælp. Vi vil så undlade at hjælpe en trængende med den begrundelse, at vi ikke er deres biskop eller hjemmelærer eller besøgs lærerinde. Ofte vil et nødråb være henvendt direkte til dig, og du vil være den eneste, der hører det.

Jeg er sikker på, at vi fortsat vil se Kirken yde humanitær bistand, så længe det kan være en støtte til os i vores ønske om at hjælpe de fattige og trængende. Men det største ansvar for at efterleve befalingen om at sørge for de fattige ligger hos den enkelte. Vi bør yde økonomisk hjælp, når som helst det er muligt, men det er ikke nok i sig selv. Vi må

Kirkemedlemmer, som disse mænd fra Trinidad, finder indre fred og tilfredsstillelse ved at samarbejde om projekter, der hjælper andre. Når vi yder ofre for hinanden, vil vi opleve den helliggørelse, som opnås ved at give.

også give af os selv. Vi kan ofte give af os selv, når det ikke er muligt at yde økonomisk hjælp.

På det punkt er jeg lige så rørt over det, Herren gjorde, da han var på vej hen for at holde sin bjergprædiken, som over det, han sagde i prædikenen. På vejen helbredte han

syge og forkyndte evangeliet (se Matt 4:23-24).

Når jeg taler om at »sørge for de fattige«, så tænker jeg på alle de lidelser, som mennesker kommer ud for i verden i dag. Det vil sige, at vi må trøste og støtte dem, der lider på sjæl, sind og krop. Kristus' rene kærlighed kan ikke købes for penge. Den kan kun opnås gennem ofre.

Jeg er godt klar over, at mange af jer har travlt med familie, venner og kirkekaldelser og derfor har meget lidt til overs til at frelse verden med. Helliggørelse opnås ligesåvel gennem den tjeneste, I yder i jeres egen familie, som over det, I yder over for fremmede. Det har ikke

været min hensigt at give jer dårlig samvittighed, men at forklare nogle af principperne omkring nødhjælp. Du, og kun du, kender dine egne forhold og kan afgøre, hvordan du kan benytte disse principper i din specielle situation.

Det er mit løfte, at når I stiller disse enorme behov op mod jeres begrænsede midler, vil I være i stand til at udarbejde en plan, som får det hele til at balancere. Jeg kan også love jer, at der er en sammenhæng i de ting, som evangeliet fordrer af os. På mine egne og Brødrene vegne vil jeg gerne udtrykke min kærlighed til jer og taknemlighed for det, I er, og alt det, I gør. □

SKULLE JEG FORANDRE MIG?

Teresa Hunsaker

FOTO: MELANIE SHUMWAY

Aldrig har jeg været så glad for at se vores hus, som jeg var, da skolebus nr. 882 endelig kørte ind på vores grusvej.

Jeg var stadig oprevet over det skænderi, som var flammet op mellem mig og mine venner tre dage tidligere. Eller jeg burde vist sige forhenværende venner! Nu betragtede jeg dem som stædige og selviske.

Da bussen standsede, gik jeg ned ad midtergangen forbi Connie og Vicki, fast besluttet på aldrig at tale med dem mere.

Den nat lå jeg og vendte og drejede mig på grund af ubehagelige drømme.

Næste morgen havde jeg hovedpine. Jeg vågnede sent og måtte skynde mig at gøre mig klar til at gå i skole. Jeg greb mine bøger og fór ud af døren uden at sige farvel til min mor og mine søskende. Jeg spæned hen til busstoppestedet og nåede frem, netop som bussen kom.

Jeg skyndte mig ned ad midtergangen og fandt en plads langt fra Connie og Vicki. Jeg kunne fornemme, at de så på mig, men jeg sad tæt ved vinduet og lod som om, jeg ikke så dem. Jeg svor, at vi ikke ville blive venner igen, før de forandrede sig.

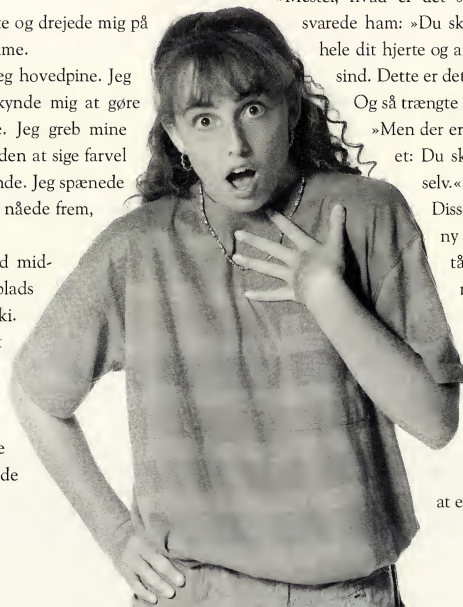
Jeg stak hånden i tasken efter min historiebog for at læse på det, vi havde for. Men til min overraskelse fik jeg i stedet fat på præsident Thomas S. Monsons bog *Pathways to Perfection*. I skyndingen var jeg kommet til at tage den, da jeg fór ud af huset. Bogen åbnede sig på det sted, jeg havde allermest brug for: Et kapitel, der hed »Elsk som Jesus elsker.« Ordene syntes rettet direkte mod mig, da jeg læste fra Matthæus 22:36-39:

»Mester, hvad er det største bud i loven?« Jesus svarede ham: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det største og det første bud.«

Og så trængte disse ord ind i mit hjerte:

»Men der er et andet, som står lige med et: Du skal elske din næste som dig selv.«

Disse vers fik pludselig en helt ny betydning for mig. Jeg fik tårer i øjnene, da jeg fornemmede min himmelske Faders kærlighed til mig. Og jeg indså, at det ikke var Connie og Vicki, der skulle forandre sig. Det var mig! Den morgen i bussen traf jeg den beslutning at tjene og elske Herren ved at elske alle omkring mig. □

STJERNEN

BØRNSTJERNEN

144. ÅRGANG • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MARTS 1995

MARAU BROTHERS

FRA PAPEETE PÅ TAHITI

Vivian Paulsen

Hver mandag aften kan man altid finde Marau Brothers (ni år) det samme sted.

Hun holder familieaften med sin mor, Amelie, sin far, Iosua, sine otte brødre (Ramond, Alban, Alfred, Jerry, Teamo, Rudy, Lemuel og Ronald), sine tre søstre (Heloise, Raina og Mireille), og nogle naboer og venner. Hun kan ikke mindes en mandag aften, som ikke blev tilbragt på denne måde. Det eneste tidspunkt, hvor nogle af familiens medlemmer ikke har deltaget i familieaftenerne er, når de enten har været på mission, gjort militærtjeneste eller har studeret i Frankrig.

Hendes far er biskop i Arue Ward i Pirae Stav på Tahiti, besøger i templet i Papeete på Tahiti og en betroet medarbejder i Bank of Tahiti, så han er en meget travl mand. Og dog husker han stadig den gang for 26 år siden, hvor han var en ung familiefar, og søstermissionærerne underviste ham i evangeliet. Han nægtede at høre på missionærlektionerne, men han lod søstermissionærerne komme og holde familieaftener. De kom, og sammen med bønnerne, sangene, legene og forfriskningerne fik de også undervist

Marau elsker at cykle på stranden nær sit hjem.

FOTO: JANET THOMAS OG WYAN PALLSEN

ham i evangeliet. Familieaften har haft en særlig plads i hans hjerte siden da. Lige siden sin dåb i 1968 har han sørget for at holde familieaften hver eneste uge.

Fra sine forældres og søskendes vidnesbyrd har Marau lært både vigtigheden af at fortælle andre om sandheden og betydningen af at leve sit liv på en sådan måde, at andre vil få lyst til at høre mere om det, hun tror på. Hendes to ældste brødre, Ramond og Alban, har begge været på mission på Tahiti. Hendes tredje bror, Alfred, tjener lige nu i missionen i Abidjan i Elfenbenskysten i Afrika. På hjemmefronten har hendes familie fortalt naboerne om evangeliet, og mange af dem har sluttet sig til Kirken. Ofte bliver ikke-medlemmer indbudt til at deltage i deres familieaftener om mandagen, og alle børnene i familien Brothers planlægger at rejse på mission. »Familiens yndlingsarbejde i Kirken er at dele lyset med andre,« siger de.

Marau kan også li' at more sig og gøre alle de ting, som andre ni-årige på Tahiti gør. Hun har Stillehavet lige omme i sin baghave, og man kan ofte finde hende der, hvor hun svømmer i det klare, blå vand, eller cykler eller spiller volleyball med sine venner på den sorte sandstrand. Hun vil hellere lege end lave sine lektier, men hendes mor, der har været

skolelærer, sørger for, at hun også får klareret skolearbejdet.

På plænen nede ved stranden vokser nogle smukke træer med de lokaltberømte *Tiare Tahiti* (Tahiti-blomster). Marau sætter disse blomster på snore og laver smukke blomsterkranser, som gives til besøgende fra fjerne lande. Alle, som kommer på besøg, bydes velkommen med et kys på hver kind og et stort, varmt smil.

Marau elsker sin smukke fødeø, og hun synes, den er gjort endnu smukkere af det glitrende, hvide

Nedenfor til venstre: Forældre og børn samles til familieaften.

Til højre: Marau laver ofte blomsterkranser til de gæster, der besøger hendes fødeø.

Nederst: Papeete på Tahiti med øen Moorea i baggrunden.

tempel, som blev indviet, kort før hun blev født. Alle hendes søskende blev beseglet til deres forældre i dette tempel, og Marau blev senere født ind i denne kærlige, evige familie. Hun ved, at det er en af hendes største velsignelser. □

OPDAGELSE

1 5 0 Å R I

P A R A D I S

Vivian Paulsen

En majmorgen i 1843 mødtes nogle af apostlene på Joseph Smiths kontor i Nauvoo. Modstanden mod Kirken voksede i Illinois, og forfølgelsen af de hellige tog til. Men midt i denne svære tid blev disse ledere inspireret til at kalde fire mænd til at forlade deres familier, rejse langt bort fra deres hjem og tjene på mission på Sandwich-øerne (Hawaii-øerne). De var de første missionærer, der blev

kaldet til en ikke-engelsktalende mission. De fire mænd – Addison Pratt, Noah Rogers, Benjamin F. Grouard og Knowlton F. Hanks – blev indsat den 23. maj af Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde og Parley P. Pratt.

Missionærerne rejste først til New Bedford i Massachusetts, hvor de håbede at finde et skib, som skulle ud til deres missionsmark. Da de ikke kunne finde et, tog de med et

skib, der skulle til Selskabsøerne (De fransk-polynesiske øer) i det sydlige Stillehav. De satte sejl den 9. oktober 1843.

Efter kun et par uger til søs, døde ældste Hanks, en ung mand, som havde været meget syg, og han blev stedt til hvile i Atlanterhavet. De øvrige tre missionærer fortsatte rejsen.

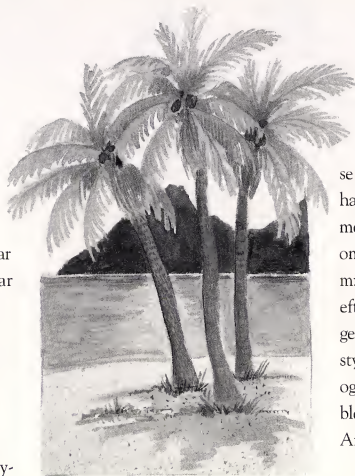
Deres rejse førte dem sydøst over Atlanterhavet, rundt om Kap Det

Gode Håb, tværs over Det Indiske Ocean, langs Australiens sydkyst og ud i Stillehavet.

Den første ø, de lagde ind til, var Tubuai i 1844. Befolkningen der var meget venlige og gæstfri over for missionærerne, og da nogle af folkene bad ældsterne om at blive der, gik Addison Pratt i land for at undervise dem. I mange måneder tjente han helt alene på øen, hvor han kæmpede med at lære det polynesiske sprog. Men han døbte 60 ud af en befolkning på 200 mennesker og organiserede den første gren af Kirken i det sydlige Stillehav. Den dag i dag er Kirken stærk på Tubuai.

Ældste Pratts to rejsekammerater fortsatte til Tahiti, hvor de havde meget begrænset succes med deres undervisning. Efter et par måneder rejste ældste Rogers vestpå til en lille øgruppe, og ældste Grouard sejlede til øen Anaa i Tuamotus-gruppen. Ældste Rogers havde atter ringe succes med sin undervisning og mødte megen modstand. Da han hørte rygterne om Joseph Smiths død, begyndte han at frygte for sin familie i Nauvoo, og han vendte tilbage til Amerika. Han døde under udvandringen fra Nauvoo.

Befolkningen på Anaa kom til at holde meget af ældste Grouard. Han var den første hvide missionær fra noget trossamfund, der besøgte deres ø, og mange af dem antog den sandhed, som han belærte dem om. Han

døbte over 600 mennesker, organiserede fem grene og kaldte flere indfødte til at tjene som ledere. Han skrev til ældste Pratt og bad ham om at komme til Anaa, fordi der var for meget arbejde til, at han kunne klare det alene.

Ældste Pratt fulgte sin kammerats opfordring, og man afholdt en konference på Anaa, hvor over 800 mennesker deltog. Det var på dette tidspunkt, at ældste Pratt besluttede at rejse tilbage til Kirkens hovedsæde for at anmode om flere missionærer til at tjene i Stillehavsområdet. Han lod ældste Grouard blive tilbage og rejste først til Californien og siden til Salt Lake City, hvor han ankom i september 1848, en uge efter at hans hustru og fire døtre var ankommet dertil fra Winter Quarters.

Han fortalte de hellige om sine oplevelser, endeviste i det tahitianske sprog og beredte sig til at rej-

se tilbage til Polynesien. I 1850 drog han af sted sammen med en ny kammerat, James S. Brown, og med løftet om, at hans egen familie og andre missionærfamilier snart ville følge efter. De fulgte efter, og trods tiltagende problemer med det franske styre på øerne tjente missionærerne og deres familier indtil 1852, hvor de blev tvunget til at rejse tilbage til Amerika.

Der gik så fyrré år, før sidste dages hellige missionærer atter fik lov til at vende tilbage til Fransk Polynesien. Da missionærerne vendte tilbage, erfarede de, at mange medlemmer var forblevet trofaste trods den manglende kontakt med Kirkens hovedsæde, men mange andre var faldet fra. Arbejdet begyndte påny i 1892 og er fortsat med små afbrydelser indtil i dag. Evangeliets lys har skinnet på disse øer i 150 år!

Der er nu fire stave på Selskabsøerne og et smukt tempel i Papeete på øen Tahiti. Beretningerne om de tidligere missionærer huskes og fortælles stadig af dem, der nu sender deres egne sønner og døtre ud som missionærer i andre lande og på andre øer. □

Se S. George Ellsworth og Kathleen C. Perrin, *Seasons of Faith and Courage, Sandy, Utah: Yves R. Perrin, 1994*; og S. George Ellsworth, *The Journals of Addison Pratt, Salt Lake City: University of Utah Press, 1990, side 115-360, 413-497.*

SMÅ VENNER:

ÆRBØDIGHED I PRIMARY

Julie H. Jensen

Hvor mange børn er der i primary-klassen?

Hvilke børn hører efter, hvad læreren siger?

Hvor mange drenge er der?

Hvor mange piger er der?

Hvad skal man gøre for at være ærbødig i Primary?

Farvelæg tegningen.

ILLUSTRERET AF JULIE YOUNG

JEG TROR PÅ, AT MAN SKAL HOLDE BUDENE

Karen Lofgreen

»Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt min faders bud og bliver i hans kærlighed« (Joh 15:10).

Hvordan ville det være at spille et spil, der ikke havde nogen regler? Man ville ikke vide, hvordan man skulle begynde spillet, hvordan det skulle spilles, eller hvornår det var færdigt. Regler hjælper os med at træffe de rette valg.

De vigtigste regler, vi kan følge, er vor himmelske Faders bud. I den tredje trosartikel skrev Joseph Smith om, hvor vigtigt det er at adlyde Guds love: »Vi tror, at hele menneskeheden, gennem Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger.«

Moses var en af Herrens trofaste profeter. Efter at have vandret omkring i ørkenen i to måneder sammen med israelitterne, gik han en dag op på Sinaj Bjerg og talte med Herren. Gud fortalte Moses, at han ville velsigne israelitterne, hvis de ville holde hans bud.

Da Moses fortalte det til israelitterne, lovede de, at »alt, hvad Herren befaler, vil vi gøre« (2 Mos 19:8).

Moses gik så igen op på Sinaj Bjerg og fortalte Herren, at folket havde taget imod pagten. Herren fortalte Moses, at han ville komme i en tæt sky, og folket skulle se hans herlighed og høre hans stemme.

Moses gav folket besked på at berede sig til denne begivenhed, sådan som Herren havde befale. Og den tredje dag hørte de kraftig klang af horn. Der var torden og lyn, og en tæt sky dækkede Sinaj Bjerg, som rystede voldsomt. Folket blev bange. De kunne ikke se Herren, fordi han var i skyen, men de kunne høre ham sige: »Jeg er Herren din Gud« (2 Mos 20:2).

Derefter gav Herren dem nogle vigtige regler kendt som de ti bud. Senere skrev han dem på stentavler, så folket bedre kunne lære og huske dem.

Alle vore profeter har givet os bud fra Herren, som en hjælp i vores liv. Da præsident Howard W. Hunter blev præsident for Kirken, talte han om nogle af disse bud. Han bad os om at leve mere som Herren Jesus Kristus, at behandle hinanden venligere og tilgive hinanden samt at leve værdigt til at modtage templets velsignelser (se *Stjernen*, august 1994, Kirkenyt, side 4).

Instruktioner

Nogle af de ting, som præsident Hunter og vores tidligere profeter har fortalt os om, står opført på modstående side. I hver kasse laver du en tegning, der illustrerer det princip, som står i den. Brug billederne nederst på siden som hjælp, eller tegn noget andet, der passer til.

Forslag til fællestid

1. *Opdel børnene i grupper, som diskuterer hvilke regler, vi bør adlyde i vores familier, skoler, Kirken og vore lande. Lad dem overveje fordelene ved at adlyde reglerne og følgerne af ikke at adlyde dem (for eksempel: hvis alle taler på én gang, er der ingen, der bliver hørt).*
2. *Lad børnene opføre historien om Moses (se 2 Mos 19-20, 24). Bagefter kan I tale om, hvad de følte, da de spillede de forskellige roller.*
3. *Lad børnene synge sange, der nævner budene. I kunne for eksempel synge »Jesus siger: elsk enhver« (Børnenes Sangbog) til »Elsk din næste som dig selv« (3 Mos 19:18); »Engang var Jesus et lille barn« (Børnenes Sangbog) til »Du må ikke vidne falsk« (2 Mos 20:16).*
4. *Lad børnene tegne tegninger, som illustrerer følgende begreber til deres »Trosartikelsbog« (se Fællestid, Børnestjernen, februar 1995, side 13): »Valg – En beslutning, man træffer mellem to muligheder;« »Bud – En regel;« »Pagt – Et løfte.« □*

BED

**EFTERLEV
VISDOMSORDET**

LÆS I SKRIFTERNE

**VÆR VENLIG
MOD ANDRE**

**HOLD SABBATSDAGEN
HELLIG**

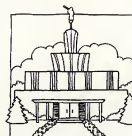
VÆR EN GOD ELEV

**VÆR VÆRDIG
TIL TEMPLETS VELSIGNELSER**

ÆR DINE FORÆLDRE

HISTORIER

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Da jeg var dreng, elskede jeg historier fra Bibelen, og jeg læste dem tit. Historien om Abraham og Isak var som et spændende eventyr for mig. Da jeg blev ældre, fandt jeg ud af, at historien også viser Guds

godhed, fordi han sørgede for, at Isak ikke blev ofret (se 1 Mos 22:1-18).

En anden af mine yndlingshistorier om Guds beskyttelse er historien om hyrdedrengen David. David havde

en stærk tro på Gud, og den tro gav ham stort mod. Da David sloges mod kæmpen Goliat og denne håned ham, var Davids svar et af de største udtryk for tro og mod, som findes noget sted i verdenslitteraturen. Det begejstrede mig som dreng, og det gør det stadig: »Du kommer imod mig med sværd og spyd og krumsværd, men jeg kommer imod dig i Hærskarers Herres navn ...

I dag vil Herren give dig i min magt ... så skal hele jorden erkende, at Israel har en Gud« (1-Sam 17:45-46; se også versene 40-44, 47-51).

En anden historie om beskyttelse er den, hvor Elisa og hans unge tjener så aramæernes hære omringe deres by.

F R A B I B E L E N

Herren viste drengen de himmelske hære, som beskyttede dem. Herren forvirrede og blindede aramæerne, så de blev taget til fange af Israels hære (se 2 Kong 6:15-23). Da jeg læste den dejlige historie som dreng, identificerede jeg mig altid med Elisas unge tjener. Jeg tænkte: *Hvis jeg nogensinde bliver omringet af det ondes kræfter, mens jeg er i Herrens tjeneste, så håber jeg, at Herren vil åbne mine øjne og give mig tro til at forstå, at når vi arbejder for Herren, så er de, som er med os, altid stærkere end dem, som er imod os.*

I løbet af mit liv har jeg ofte oplevet, hvordan jeg er blevet vejledt og beskyttet mod overlast og ondskab. Et

eksempel var dengang Herren beskyttede mig og min kone mod en bevæbnet røver i Chicago en aften for mange år siden (se *Stjernen*, januar 1993, side 36-38). Vi oplevede den samme mirakuløse beskyttelse, som jeg havde læst om i historierne i Bibelen. De historier betyder ikke, at Guds tjenere bliver beskyttet mod alle slags trængsler, eller at de altid bliver reddet fra døden. Men den beskyttelse, som Gud lover sine trofaste tjenere, er lige så virkelig i dag som på Bibelens tid.

Tilpasset fra en tale fra oktoberkonferencen 1992.

PERSONER FRA DET NYE TESTAMENTE

Janet Fawcett Higginson

Hver af de personer, som beskrives nedenfor, er nævnt i Det Nye Testamente.

1. Jeg boede i ørkenen. Min mad bestod af græshopper og honning. Jeg bar Det Aronske Præstedømme. Da Jesus skulle døbes, opsøgte han mig. Hvem er jeg? (Se Matthæus 3:1-4, 13-17).

3. Jeg var farisæer og en af jødernes ledere. Jeg opsøgte Jesus ved natte-tide. Jeg vidste, at han var en stor lærer, som var sendt af Gud. Jeg spurgte ham, hvordan man kunne blive født påny. Hvem er jeg? (Se Johannes 3:1-13).

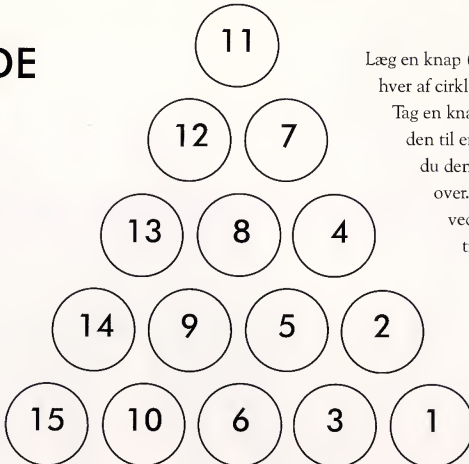
2. I Det Gamle Testamente er jeg kendt som Noa. I Det Nye Testamente viste jeg mig for Johannes Døbers far, Zakarias, og Jesu mor, Maria. Hvem er jeg? (Se Lukas 1:5-19, 26-33).

4. Jeg var tømrer. En engel viste sig for mig og sagde, at min kone Maria skulle blive mor til Jesus. Hvem er jeg? (Se Matthæus 1:18-21; 13:53-55).

HOPPENDE KNAPPER

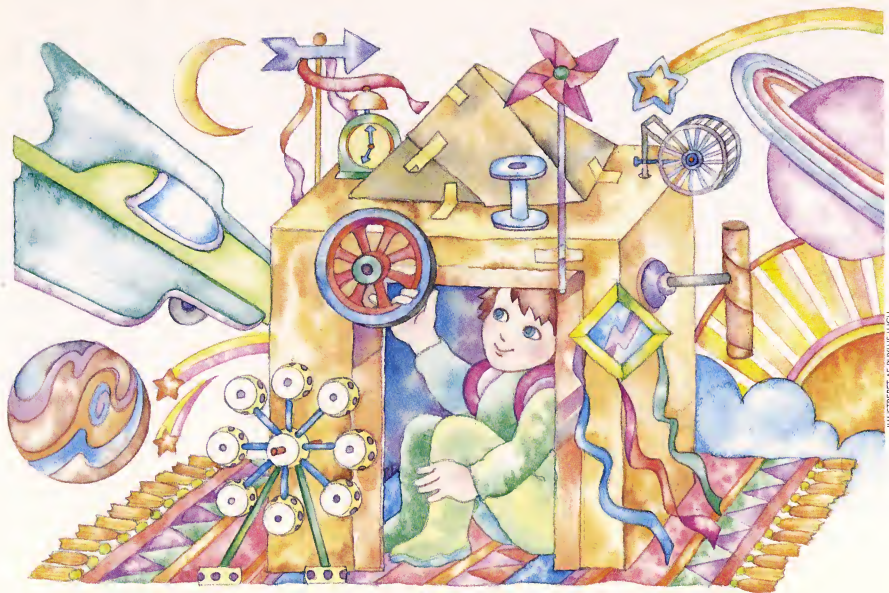
Diana Carolyn Ice

Læg en knap (eller en mønt) oven på hver af cirklerne undtagen nummer 13.

Tag en knap og hop hen over en anden til en tom cirkel. Og så fjerner du den knap, du hoppede hen over. Det gælder om at blive ved, indtil der kun er én knap tilbage.

Personer fra Det Nye Testamente: (1) Johannes Døber, (2) Gabriel, (3) Nikodemus, (4) Josef.

ILLUSTRÆT AF PHILIP LUCH

ESAJAS OG TIDSMASKINEN

FIKTION

Patricia Warnock

Anders kiggede ud af vinduet på sin fantasi-tidsmaskine. Faktisk var det bare en stor papkasse, som han havde dekoreret med tusser, sølvpapir og meget andet. I flere dage havde han moret sig med at lege i den.

Nu forestillede han sig, at han så en underlig genstand forude. Det lignede en bil, men den havde vinger. Den var stor nok til, at han kunne flyve i den, og det var lige, hvad han havde i sinde. Men da han

steg ud af tidsmaskinen, hørte han en stemme, der sagde: »Så er det sengetid, Anders.«

»Åhr, mor,« sagde han og sank skuffet sammen på gulvet. »Jeg skulle lige til at prøve den flyvende bil.«

»Det må du gøre i morgen,« svarede mor. »Lige nu skal vi læse i Mormons Bog, og så skal du i seng.«

Anders slæbte modstræbende kassen hen i det hjørne, hvor legetøj-jet stod, og så gik han ind på sit værelse. Kort efter sad hele familien inde i stuen med hver sin Mormons Bog.

Far sagde: »I aften er vi nået til det sted, hvor Nephi fortæller os om nogle profetier, der er skrevet af en profet, som hedder Esajas. Det er den samme Esajas, som findes i Bibelen.«

Far viste dem, hvor Esajas' Bog var i Bibelen, og derefter hvor Esajas var citeret i Mormons Bog. Han begyndte at læse det, som Esajas havde sagt.

Anders fandt den rigtige side og forsøgte at følge med, men snart begyndte hans øjne at glide i. Han vågnede ved, at hans mor sagde, at det var sengetid.

Den næste aften havde Anders igen været en tur ude i fremtiden. Da hans mor kaldte på ham, legede han, at han talte med et væsen, som var flyttet til jorden fra planeten Pluto. Langsomt kravlede han ud af kassen, gik ind på sit værelse, tog nattøj på og var så klar til skriftsteds læsning.

Men han forstod ikke det, som far læste, så han sad og vendte og drejede sig. Anders gjorde sit bedste for at sidde stille og høre efter, da mor bad ham om det, men ordene lød så underligt. »Esajas er alt for svær,« sagde han, da far havde læst færdig.

»Ja, hans ord er svære at forstå,« sagde far. »Men hvis vi læser langsomt, og du hører godt efter, kan det være, at du forstår noget.«

»Ja,« sagde mor, »og vi kan bede vor himmelske Fader hjælpe os med at forstå dem.« Da hun bad bønnen den aften efter deres læsning, bad hun om hjælp til at forstå Esajas.

Næste aften var Anders igen ved at stille kassen hen i hjørnet, da far stoppede ham. »Vent, Anders. Lad bare kassen stå fremme. Jeg vil prøve noget nyt til vores skriftsteds læsning i aften.«

Da alle var på plads, sagde far: »I aften synes jeg, vi skal lære lidt mere om Esajas og hans belæringer. Så vil vi måske bedre kunne forstå hans ord, når vi læser dem.

Esajas var en profet, som levede for længe siden. Ja, længe før Jesus

blev født. Han profeterede eller fortalte om ting, der skulle ske mange år senere. Når vi læser det, han har skrevet, er det ligesom at lytte til en, der har rejst i en tidsmaskine.«

Anders spidsede ører. »Rejste han ud i fremtiden?«

»Nej,« svarede far. »Men med vor himmelske Faders hjælp så han meget, som skulle ske i fremtiden, og han fortalte os om det.«

Far fik de tre børn til at sætte sig ind i Anders' tidsmaskine. »Når vi læser Esajas,« sagde far, »så er det ligesom at være sammen med ham i en tidsmaskine. Vi kan lytte til hans ord og forestille os, at vi er der og ser de ting, som han så.«

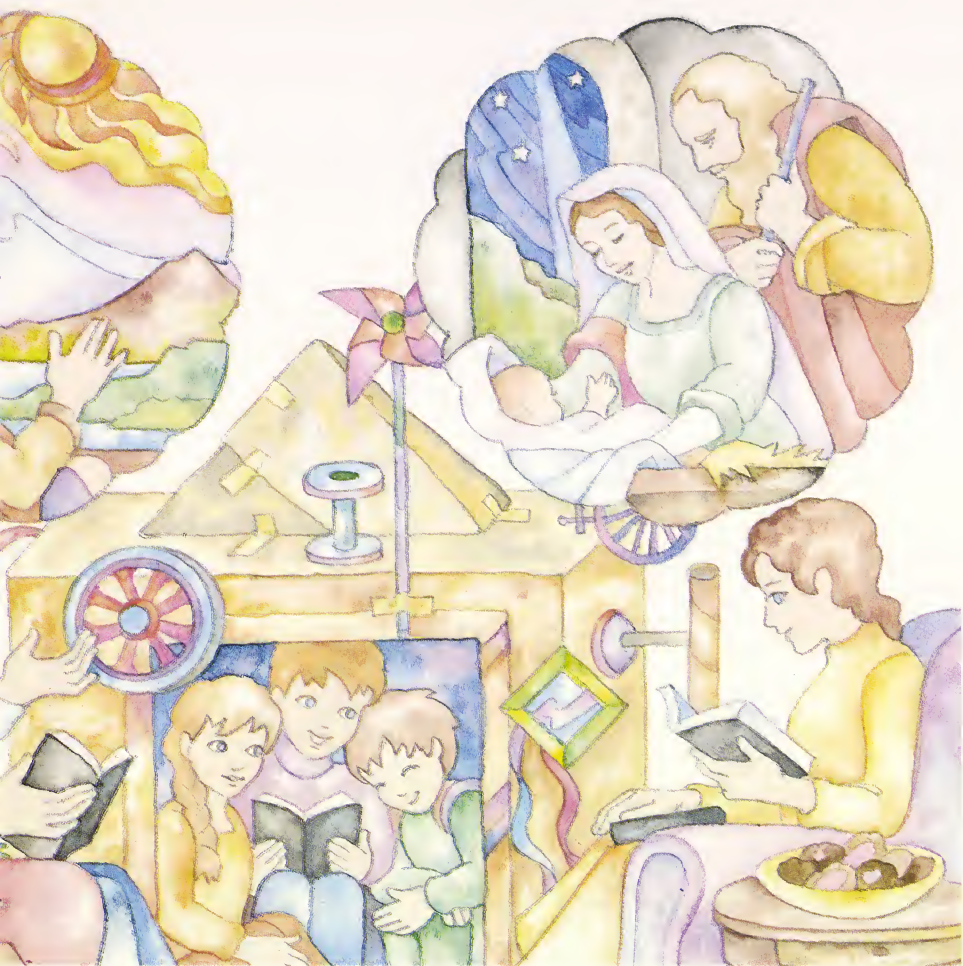
Anders og hans bror og søster var begejstrede. De ville rejse i tidsmaskinerne sammen med Esajas.

Far fortsatte: »I Bibelen hører vi om de ting, som skete, mens Esajas levede. En af disse beretninger handler om en konge, der hed Hizkija. Engang var kong Hizkija meget syg og lå for døden. Han bad Herren om at få lov til at leve lidt længere. Herren fortalte Esajas, at Hizkija ville blive rask. Og han fortalte Esajas, at Hizkija ville leve i 15 år mere. Som et tegn til Hizkija, lod Herren solen bevæge sig ti grader tilbage. Ved en anden lejlighed hjalp Esajas kong Hizkija med at vinde et slag og redde Jerusalem.«

Den følgende aften læste de om det, Esajas havde set, som skulle ske i fremtiden. De satte sig ind i tids-

maskinen og legede, at de var sammen med Esajas, da han så Maria og Josef og Jesusbarnet. De lyttede til profetens smukke ord: »For et barn er os født, en søn er givet os.«

Derefter lyttede børnene til Esajas' ord om det sørgelige tidspunkt, hvor Jesus døde: »Han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder.«

De legede, at de rejste mange år ud i fremtiden og lyttede til Esajas, der fortalte om Mormons Bogs fremkomst: »De skal tale til dem ud af jorden, og deres tale skal mumle

af støvet, og deres røst skal være som en, der har en velbekendt ånd.«

Hver aften resten af den uge satte de sig ind i tidsmaskinen og legede, at de rejste med Esajas, når de læste

i Mormons Bog. En aften spurgte Anders: »Er alt det, som Esajas så, allerede sket?«

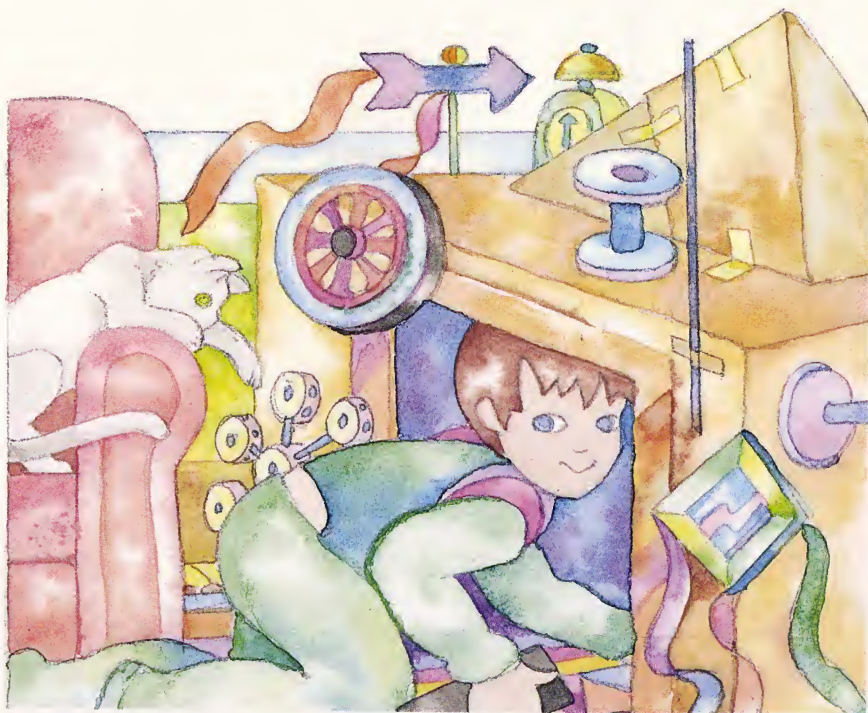
»Nej,« svarede far, »ikke alt sammen. Esajas så ting, som skulle ske i vores tid, og andet, som skal ske i fremtiden i noget, der hedder Tusindårsriget, når Jesus kommer tilbage og bor på jorden igen.«

»Hvor var Esajas heldig,« sagde Anders' lillesøster. »Han så så mange ting.«

»Ja,« sagde Anders, mens han satte sig ind i tidsmaskinen. »Men vi er da også heldige. Vi kan rejse med ham og se de samme ting, når vi læser i skrifterne.«

Oplysninger og citater stammer fra 2 Kongebog 18-19; Esajas 9:6; 29:4; 38:1-8; 53:5 og 2 Nephi 19:6.

»MER TRO PÅ MIN FRELSER, MER KUNDSKAB OM GUD«

»At Kristus ved troen må bo i jeres hjerter« (Efeserne 3:17).

Anna, en trofast enke fra Jerusalem, som var »højt oppe i årene«, tjente dagligt i templet med faste og bøn. Efter mange år blev hendes tro belønnet, da hun så den spæde Jesus i templet og erkendte, at han var Forløseren (se Luk 2:36-38).

TRO KAN GIVE OS TILLID

Tro er ikke fuldkommen kundskab (se Alma 32:26). Som ældste Boyd K. Packer har sagt: »Troen må, hvis den skal være ægte tro, strække sig længere end det, der er bekræftede beviser på. Den må strække sig ind i det ukendte, den må nå helt ud til lysets yderste grænse og et par skridt ind mørket« (*Faith*, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1983, side 42).

En kvinde måtte udholde en mørk periode, da hendes otte-årige søn blev dræbt ved en ulykke. »Mit engang så stærke vidnesbyrd om Jesus Kristus og livet efter døden blev sat på en hård prøve,« mindes hun. »Min tro på ham syntes knust. Men min tvivl var ikke udtryk for forkastelse af evige sandheder, men kun en frygt for det ukendte. Ligesom den far, der tryglede Frelseren om at helbrede sin søn og sagde: »Herre, jeg tror. Hjælp min vantrø« (Mark 9:24), anråbte også jeg Herren i frygtssomme bønner.

ILLUSTRERET AF JUDITH MEHR

»Det blev begyndelsen til en fornyet tro, som igen førte til en trøstende tillid. Endelig var jeg i stand til at overlade min søn i Guds varetægt og se fremad med tro på min Frelser »og et fuldkomment klart håb« (2 Nephi 31:20).

VORES TRO OG TILLID MÅ VÆRE GRUNDFÆSTET I VORES FRELSER

Skriften beretter om en kvinde, som i 12 år døje med en sygdom. Hun havde forsøgt mange behandlinger, men det blev bare værre (se Mark 5:26). En dag så hun Jesus i en menneskemængde. Hun nærrede en tro på, at hun ville blive rask, hvis hun blot rørte ved Frelserens tøj, så hun banede sig vej hen til ham og rørte

ved hans kappe. »Og straks,« fortæller skriften, »mærkede hun i sin krop, at hun var blevet helbredt« (Mark 5:29). Frelseren selv forsikrede hende om, at hendes tro havde gjort hende rask (se Mark 5:34).

Ældste Dallin H. Oaks har forklaret, at der er mange efterligninger af denne slags tro eller tillid. Nogle mennesker stoler på sig selv. Andre stoler på en ven. Men kun tillid til Herren Jesus Kristus kan sikre en vedvarende styrke og evigt liv (se *Stjernen*, juli 1994, s. 96-97).

Hvis man sætter sin lid til den timelige magt, såsom uddannelse eller penge, kan det ende med forvirring og knuste forhåbninger. »Der vil altid være forstyrrelser,« bemærkede Patricia P. Pinegar, der er præsidentinde for Primarys hovedbestyrelse. »Men hvis vi vælger at holde os til Herren, tro på ham, følge ham, kan vi styrke vores tro.

Hvad kan vi gøre for at holde os til Frelseren? Hvad kan vi gøre for at styrke vores tro på ham?

Vi kan vælge at tro. Vi kan bede om hjælp, og så lytte. Vi kan øve os i at holde os til ham« (*Stjernen*, juli 1994, side 92).

- *Hvordan kan vores tvivl og frygt vendes til tro på og tillid til Jesus Kristus?*
- *På hvilke måder kan vi praktisere eller anvende vores tro på Frelseren?* □

V O R E S E V I G E F A M I L I E

Berenice Beruben Modad

Eftersom min far blev døbt i 1963, for mere end 30 år siden, virker det måske ikke så usædvanligt, at alle hans tre døtre var på mission i begyndelsen af 1993. Men de enkle kendsgerninger fortæller ikke hele historien.

Skønt min far, Ignacio Beruben, blev døbt som ung mand, så gled han væk fra Kirken. Senere giftede han sig med en katolsk pige ved navn Esther Modad, og med tiden fik de tre døtre og en søn. Jeg er den tredje af disse børn.

Under min opvækst i Guadalajara i Mexico hørte jeg ofte tale om »mormonerne«, men jeg vidste ikke ret meget om dem. En dag fortalte en ven mig, at mormonkirkens rigtige navn er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. *Sikke et smukt navn*, tænkte jeg. Det fyldte mig med en dejlig følelse, og i flere dage blev det ved med at genlyde i mit hoved.

Da jeg fortalte min far om min interesse for Kirken, indbød han mig og min bror, Ignacio, til at gå med ham til et møde i Kirken – hans første i mange år. Jeg husker tydeligt det møde! Jeg kan endda huske, hvilke salmer vi sang. Og jeg husker især den kærlighed, som min far udstrålede. Da mødet var forbi, fortalte jeg ham, at jeg ville høre missionærlektionerne. To missionærer aftalte at mødes med mig og min bror den følgende tirsdag.

Da jeg fortalte min mor om mødet, svarede hun: »Overvej det nu omhyggeligt. At skifte religion er en alvorlig sag.« Men jeg søgte oprigtigt, ja, næsten despe-

Overfor: Ignacio Beruben sen. og hans hustru, Esther, ses her på torvet i Guadalajara sammen med deres børn: Ignacio Beruben jun., Claudia, Berenice og Labibe. Til højre: Som korttidsmissionær fik Berenice mulighed for at fortælle andre om evige familier.

Tre hjemvendte missionærer på en bakketop med udsigt over deres hjemby Guadalajara i Mexico.

Fra venstre: Labibe, Berenice og Claudia.

rat, efter sandheden. Jeg havde overværet gudstjenester i andre trossamfund, men jeg havde aldrig før følt den vidunderlige Ånd, som jeg følte til det møde sammen med min far.

Lige fra den allerførste missionærlektion var jeg klar over, at jeg havde fundet, hvad jeg søgte. Da missionærerne spurgte, om jeg ville døbes, svarede jeg uden tøven ja. Da de bad mig om at bede, følte jeg Helligåndens bekræftelse af min beslutning.

Den 29. april 1990 trådte Ignacio og jeg ned i dåbens vande. Hvor følte jeg mig dog ren! Hvilken fantastisk åndelig forfriskelse! Mit hjerte var ved at bryde af lykke. De første mennesker, jeg så, da jeg kom op af vandet, var mine forældre. De holdt hinanden i hånden og havde tårer i øjnene. Fra da af begyndte velsignelserne at strømme ned over min familie. Mor blev døbt, og siden min søster Claudia, og endelig min ældste søster Labibe. Den 23. juli 1991 blev vores familie besejlet i Herrens hus. Det var den smukkeste oplevelse i vores liv.

I juni 1992 modtog min søster Labibe sin kaldelse til missionen i Monterrey Nord i Mexico. I november indsendte Claudia sin missionæransøgning og blev kaldet til missionen i Veracruz i Mexico. Skønt jeg ikke var gammel nok til at komme på fuldtidsmission, blev jeg i begyndelsen af december kaldet til at tjene på en tre-måneders mission i byen Manzanillo. Og således gik det til, at min fars tre døtre alle tjene Herren som missionærer i begyndelsen af 1993. Mine søstre og jeg skrev hyppigt til hinanden og udtrykte vores glæde over det arbejde, som vi udførte.

Det er et mirakel, at vi tre søstre kom på mission. Men det er et mirakel, som sker igen og igen blandt de hellige. Herren åbner en udvej for hver enkelt af os til at finde den rette vej – eller vende tilbage til den. Jeg er min far dybt taknemlig. Fordi han valgte den rette sti for 30 år siden – og siden vendte tilbage til den, efter at han var kommet på afveje – er jeg nu medlem af en evig familie.

Jeg er taknemlig for frelsesplanen og for Frelseren, Jesus Kristus, som kom ned til jorden for at frelse os. Hvis vi yder vores bedste, kan vi, ved Guds nåde, en dag høre hans røst indbyde os til at tage plads ved hans højre side. Vi kan træde ind til en fylde af glæde og blive en del af vor himmelske Faders familie i al evighed. □

UDSIGT FRA RUMFÆRGEN

Det er ikke mange mennesker, der har set jorden fra samme perspektiv som Richard Searfoss. »Ord kan ikke beskrive denne planets skønhed og den harmoni, som hersker over denne klode, som er blevet skabt til os,« siger bror Searfoss, der er pilot på rumfærgen *Columbia*. »Selvom vi havde meget travlt under kredsløbet, tog jeg mig tid til at kaste blikke ud af vinduet og suge det hele til mig, både følelsesmæssigt, mentalt og åndeligt. Hele rumfærden var fagligt udbyt-

terigt og åndeligt set en oplevelse, der gjorde mig ydmyg.«

Og dog bemærker bror Searfoss, som er medlem af League City Ward i Friendswood Stav i Texas: »Selvom det styrkede mit vidnesbyrd at se jorden ude fra rummet, så gav det mig ingen ny viden. Man behøver ikke at rejse ud i rummet for at opnå et vidnesbyrd.«

Bror Searfoss, der er oberstløjtnant i det amerikanske flyvevåben, var sammen med seks andre på en 14-dages forskningsopgave i rummet i oktober 1993, den hidtil længste rumfærgefærd. Som pilot var han et af de vigtigste besætningsmedlemmer under rumfærgens start og landing. Ude i rummet deltog han i adskillige eksperimenter, både som observatør og forsøgsperson. Hans pligter omfattede også jordobservation og prøver af teknisk og navigationsmæssig art.

Besætningsmedlemmerne arbejdede 16 timer i døgnet og havde kun meget begrænset fritid. Men bror Searfoss fik da tid til at lave et par vægtløse saltomortaler hver aften sammen med de øvelser, som lægen havde tilrådet. Han fandt også tid til at studere skriften hver dag, som regel lige efter morgenmaden. »Vi havde lov til at tage et par

personlige ting med os op,« forklarer bror Searfoss. »De fleste af os havde billeder med. Jeg hængte billedet af min hustru, Julie, og mine døtre, Megan og Elisabeth, op over mit skab. Jeg havde også mine yndlingsskriftsteder trykt på nogle kort. Der var flere ærbødige stunder deroppe,« fortsætter han. »Stunder, hvor min ånd var åben for vigtigere ting end blot den daglige rutine.«

Bror Searfoss ser allerede frem til sine fremtidige opgaver. »Jeg er karriereastronaut,« bemærker han. »Jeg ser frem til at skulle derop igen.« □

**SDH-astronauten
Richard Searfoss
oplevede
ærbødige
stunder om bord
på rumfærgen
Columbia.**

Ord, der varmer

Sara Brown Neilson
ILLUSTRERET AF OLLEEN MARSH

Jeg nyder at ringe hjem bare for at høre din stemme,» sagde min mand, da han tog på arbejde. Jeg stoppede op et øjeblik og tænkte over hans ord. Hans korte bemærkning lyste op på en morgen, der var fyldt med en mors sædvanlige byrder: Et grædende spædbarn, et fortravlet morgenmåltid og et rodet køkken.

Ord kan være fantastiske redskaber, som varmer om hjertet. De kan vende fortvivelse til håb. De kan udtrykke betænksomhed, kærlighed og forståelse. Ord, der benyttes på denne måde, påkalder Herrens Ånd.

Desværre er mange af os nærige med vores rosende ord. Som følge deraf risikerer vi at føle os som manden, der sørgende stod ved sin kones grav og sagde: »Hun var en pragtfuld kvinde. Og én gang var jeg lige ved at sige det til hende.«

Ægtefæller er især følsomme over for den andens ord. Et ægteskab kan styrkes eller svækkes af det, man siger.

ORD, DER TRØSTER

»Tænk ikke på den bulede kofanger,« sagde min mand, mens jeg ærgrede mig over, at være den første, der lavede en bule i vores længeventede fabriksnye bil. »Det kunne være sket for enhver. Det er ikke noget at hidse sig op over.«

Trøstende ord har stor betydning, når vores ægtefæller begår fejltagelser, som får dem til at føle sig skidt

tilpas. Kærlige ord kan vække taknemlighed og redde den andens selvrespekt.

En ung mor fortalte mig, at hun aldrig vil glemme den dag, hvor hendes mand kom hjem helt sønderknust over at have glemt sin tegnebog i en telefonboks. Hendes første reaktion var at kritisere ham for hans uansvarlige omgang med familiens husleje penge. Men da hun så hans ulykkelige, lidende ansigt, tav hun. Huslejen kunne vente et par uger. Den unge mor sagde, at det blik, hendes mand sendte hende – et blik, der viste, at han var lettet over ikke at blive kritiseret – i høj grad var tavsheden værd. Og som hun ræsonnerede, hvad ville det have gavnnet at hælde kritik ud over sin allerede sønderknuste mand?

ROSENDE ORD

»Du var pragtfuld. Jeg er meget stolt over dig,« hviskede min mand efter en stavs konference, hvor jeg havde holdt en tale, som havde taget timers forberedelse, og som jeg havde været meget nervøs for.

Oprigtig ros af andres indsats og resultater er lige så vigtige som trøstende ord, når de har fejlet. Man skal ikke være fuldkommen for at blive rost. Tænk blot på den unge ægte mand, som kæmper med en tilstoppet køkkenvask. Mens han bakser

løs i en akavet stilling, banker han hovedet ind i en kant og kaster værktøjet fra sig i desperation. Hans kone kan nu øge hans frustration ved at beklage sig over det rod, han laver, og ved at spørge om, hvorfor han absolut skal pille ved ting, han ikke har forstand på. Eller hun kan udtrykke medfølelse med såret i hovedet og takke ham, fordi han prøver at spare håndværkerudgifter.

»Der er ingen, som begynder at spise, før jeres mor, som har tilberedt dette dejlige måltid, har sat sig og er parat til at spise,« sagde min mand og hævdede mig med sine ord fra kogekone til dronning, mens vores børn sukkede og ventede på at få noget at spise.

Det er de små ting, der danner grundlaget for et glad og lykkeligt liv. Hvis man sørger for, at de små ting er i orden, vil de store ting løse sig af sig selv. Varig lykke udspirer sjældent af fantastiske begivenheder, enorme rigdomme, stimulerende underholdning eller storslået succes. Lykken findes i de dagligdags begivenheder, som et liv består af. Ord, der udtrykker respekt, støtte og taknemlighed kan gøre dagligdags hændelser mindeværdige.

ORD PÅ SKRIFT

»Tak for alle de rene, nystroøgne skjorter i skabet,« stod der på en seddel, som min mand havde lagt til mig på kommoden.

»Der er ingen, som begynder at spise, før jeres mor, som har tilberedt dette dejlige måltid, har sat sig og er parat til at spise,« sagde min mand og hævdede mig med sine ord fra kogekone til dronning.

med tårer, forbavsedes jeg over, at han kunne undskylde så smuk en gave. Hans gave har holdt i mange år nu. Når jeg føler mig nedtrykt, tager jeg altid hans digt frem, og det indgyder mig styrke og opmuntring.

»Din smerte piner mig. Når du lider, lider jeg også,« sagde min mand, da jeg travede rastløs rundt med smerter i armen.

Visheden om, at nogen forstår en og tager del i ens smerter, gør livets byrder lettere at bære. Skriften siger: »Bær hinandens byrder, således opfylder I Kristi lov« (Gal 6:2). Medfølelse og forstående ord kan være balsam for sjælen.

»Hvordan kan det være, at du elsker bedstefar så højt efter 50 års ægteskab?« spurgte mit barnebarn mig en dag.

»På grund af hans ord,« svarede jeg. »Han har altid været ødsel med dem. Hans ord har givet mig opmuntring, selvspekt og glæde. Men det vigtigste er, at hans ord genspejler Frelserens kærlighed.« □

Skrevne ord kan være en af de smukkeste og billigste gaver, vi overhovedet kan give. Da vores søn var på mission, skrev han hjem på min fødselsdag og undskyldte, at han

ikke havde råd til at sende mig en gave. I stedet havde han skrevet et digt, der udtrykte ægte kærlighed og glæde over de dejlige minder om hjemmet. Mens mine øjne fyldtes

MESTERENS BRUG AF BILLEDSPROG

Jay M. Todd

De, der læser Det Nye Testamente, ved, at Frelseren brugte begreber, som hans tilhørere var bekendt med. Begreber som *får*, *blomster*, *lys* og *træer* antog mening af evig betydning, når Mesteren ikklædte dem værdighed og sandhed, som indprentede tydelige billeder i lytteres hjerte.

Genstandene for hans billedsprog, såsom hvidkalkede grave, kameler og marker, fandtes overalt. Lytteren behøvede blot at se sig omkring for at blive mindet om Frelserens lærdomme.

Men tid og afstande har gjort nogle af disse talemåder mindre ty-

delige. Og i vores industrialiserede storbyverden er det kun få mennesker, der har set de ting, der var så almindelige på Jesu tid.

Den lille fotoserie, som følger her, skulle gerne give læseren en bedre forståelse af Jesu billedsprog. Alle landskaber, seværdigheder og genstande er fotograferet i de landsbyer og omgivelser, hvor Jesus kan have været.

Fotoserien illustrerer talemåder, som findes i evangelierne. De er ikke opstillet i orden efter en bestemt af Jesu prædikener, men de er alle i harmoni med hans lærdomme.

Her følger så Mesterens billedsprog.

»(Hyrden) kalder sine egne får ved navn og fører dem ud ... Han (går) foran dem, og de følger ham, fordi de kender hans røst. Men en fremmed vil de aldrig følge; de vil tværtimod flygte fra ham, fordi de ikke kender de fremmedes røst. Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får, og mine får kender mig. Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt« (Joh 10:3-5, 14, 27-28).

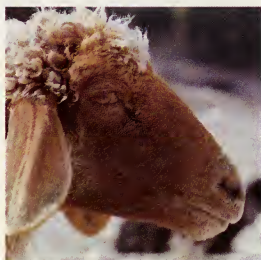

Til venstre og ovenfor: »Kom og følge mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere« (Matt 4:19).

Øverst: »Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørke, men have livets lys« (Joh 8:12).

I midten: »Hvis en af jer har hundrede får og mister et af dem, lader han så ikke de nioghalvfems blive i ødemarken og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det?« (Luk 15:4).

Til højre: »Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget« (Matt 18:3).

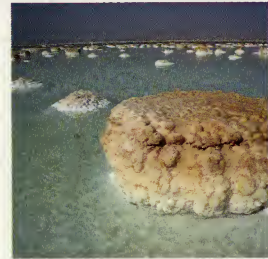

Højre og venstre: »På deres frugter kan I kende dem. Plukker man ... figner af tidsler? Sådan bærer ethvert godt træ gode frugter, og det dårlige træ dårlige frugter« (Matt 7:16-17).

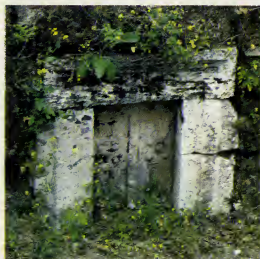
Øverst til højre: »Det er lettere for en kamel at komme igennem et nåleøje end for en rig at komme ind i Guds rige. De, der hørte det, sagde: Hvem kan så blive frelst? Han svarede: Det, som er umuligt for mennesker, er muligt for Gud« (Luk 18:25-27).

I midten til højre: »I er jordens salt. Men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det så saltes med? Det duer ikke til andet end at smides ud« (Matt 5:13).

Nederst til højre: »Da (Jesus) så folkeskarerne, ynkedes han over dem ... Da sagde han til sine disciple: Høsten er stor, men arbejderne få. Bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst« (Matt 9:36-38)

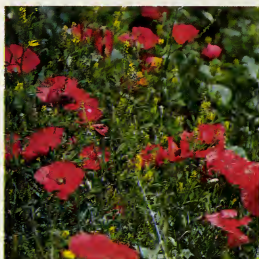

Til venstre: »Men det, som blev sået i den gode jord, er ham, der hører ordet og fatter det og så bærer det og giver hundrede eller tres eller tredive fold« (Matt 13:23).

Ovenfor til venstre: »Ve jer ... I hyklere! I ligner kalkede grave; udenpå ser de smukke ud,

men indeni er de fulde af dødningeben« (Matt 23:27).

I midten: »Læg mærke til, hvordan liljerne gror ... Klæder Gud således det græs, som står på marken i dag og i morgen kastes i ovnen, hvor meget snarere så ikke jer, I lidettroende!« (Luk 12:27-28).

Til højre: »Hvis en af jer vil bygge et tårn, sætter han sig så ikke først ned og beregner udgifterne for at se, om han har råd til at gøre det færdigt? ... Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget« (Luk 14:28, 33). □

Miraklet på Robinson Crusoe Øen

Patricia Covarrubias Solar

Jeg bor på Robinson Crusoe Øen, en lille ø i Stillehavet, omkring 365 sømil vest for Chile. Den er opkaldt efter en roman fra det 18. århundrede om en sømand, som strander på en øde ø og må bo der i mange år. I virkelighedens verden er øen beboet af små 500 mennesker. På denne lille Stillehavsø har vi en gren af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige med omkring 60 medlemmer og to fuldtidsmissionærer.

For at nå ud til øen må man enten flyve i tre timer eller sejle i to eller flere dage. Skønt øen og det omkringliggende hav er rigt på naturlige ressourcer, er øboerne blevet afhængige af de fødevarer, som sejles dertil. Mange er også blevet afhængige af Herren. Vi ved af erfaring, at han elsker sine børn og hører vore bønner.

Vi havde en sådan oplevelse, da min storebror, Adrian, skulle opereres. De lægelige faciliteter på øen er begrænsede, så han måtte forlade sin kone og sine børn for at flyve ind til fastlandet. Han modsatte sig rejsen, fordi han frygtede, at der ville opstå problemer med det lille fly, som skulle flyve ham derind. Men til sidst blev han nødt til at tage af sted. Med om bord i flyet var piloten og to tv-journalister.

Da jeg hørte flyet flyve henover øen, sendte jeg en tanke op til min bror: *Frygt ikke, Adrian. Vor himmelske Fader vil passe på dig.* Men jeg følte mig tilskyndet til at gå ind på mit værelse og bede Herren beskytte ham.

Jeg lå stadig på knæ, da min mand trådte ind. »Jeg ved ikke, hvordan jeg skal få det sagt,« sagde han.

»Få hvad sagt?«

»Adrians fly er styrtet ned i havet. Vi ved endnu ikke, om der er nogen overlevende.«

Heldigvis overlevede alle fire mænd. De blev samlet op af nogle folk i en fiskerbåd og var snart bragt sikkert i

land på øen. Alle øens indbyggere stod og ventede på dem, da de vendte tilbage til molen. Vi jubledede i glæde og lettelse og udgød mange tårer i taknemlighed.

Den næste dag kom de to tv-journalister ud til min arbejdsplads og fortalte mig deres version af det, der var sket. Da flyet begyndte at dale, havde piloten givet ordre til, at de skulle smadre alle vinduerne og smide alt ud. Kufferten, kameraer og sko – alt blev ofret for at holde flyet flydende så længe som muligt efter styrtet. Piloten gav nogle sidste instrukser, og så spændte alle deres sikkerhedsbælter.

Adrian begyndte at bede højt. Han fortalte Herren, at de alle følte, at de havde mange år tilbage at leve i endnu. De var alle familieoverhoveder. De havde små børn. Han tryglede om, at de måtte få endnu en chance.

Da han havde bedt færdig, begyndte han at synge en af vore salmer: »Min Gud er mit lys, jeg frygter ej mer« (*Salmer og sange*, nr. 42). Journalisterne sagde, at skønt de ikke kendte sangen, begyndte de alligevel at synge med. Sangen og hans bøn indgød dem håb om, at de ville blive reddet.

Få sekunder efter nedslaget, begyndte flyet at synke. Men de få sekunder var nok. De fik åbnet døren og pumpet redningsflåden op. Da de var blevet samlet op af fiskerbåden, fik en eller anden øje på en kuffert, som flød på vandet. Det var Adrians. Indeni den lå tiendepengene fra vores gren, som han skulle have afleveret til kirkelederne inde på fastlandet. Bortset fra de fire mænd, var denne kuffert det eneste, der blev reddet fra flyet.

Skønt vi bor på et af de mest øde steder i verden, så ved vi dog, at vor himmelske Fader tager sig af os. Vi har mærket hans almægtige hånd, og han har besvaret vore bønner. □

JULIA MAVIMBELA

Dale LeBaron

Julia Mavimbela fra Soweto i Sydafrika er en zulu med en overvældende personlighed. Hendes vejrbidte hænder bærer præg af mange år, hvor hun har arbejdet hårdt for at tjene andre. Hendes ansigt udstråler den fred og skønhed, som hun har fremelsket det meste af sit liv. Hun har udrettet meget i sit 77-årige liv, og hendes resultater har vundet hende international opmærksomhed.

Men lige som alle andre sandfærdige livshistorier er også hendes fyldt med trængsler. Fattigdom, fordomme og dødsfald blandt hendes kære har voldt hende megen sorg.

Men prøvelserne har samtidig styrket hendes indre ro og ført hende frem til en forbavsende opdagelse, nemlig Jesu Kristi evangelium.

KÆRLIGE FORHOLD

Julia Nompfi Nqubeni blev født den 20. december 1917, som den yngste

af fem børn. Hendes far, der var skolelærer, døde, da hun var fire år. Hendes mor sled i det for at forsørge familien som skolelærer og vaskekone. Trods fattigdom og andre store vanskeligheder lykkedes det Julia at få en uddannelse og begynde en karriere som lærerinde. Hun blev senere den første sorte kvinde i Sydafrika, der blev skoleinspektør.

Hendes ægteskab med John Mavimbela var lykkeligt og gav dem begge mulighed for personlig udvikling. »Vi mente, at hvis vi samarbejdede, kunne vi opnå store resultater,« siger hun. »Så jeg opgav mit arbejde som lærerinde og hjalp min mand med at drive en lille slagter- og købmandsbutik. Min mand var noget ganske særligt, en ener. Han gav mig løn, og de penge kunne jeg selv råde over. Når jeg var sammen med mine veninder, gik han ud i køkkenet og vaskede op. Da vi fik børn, hjalp han mig med at vaske bleer.« Parret elskede hinanden højt.

Julia Mavimbela sammen med et af sine børnebørn.

**Julia har hjulpet mange unge med at udvikle
Kristuslignende egenskaber og værdier.**

John havde to børn fra et tidligere ægteskab, så Julia udviklede et godt venskab med Johns tidligere kone og tog sig af børnene, som var de hendes egne. Hendes første barn døde ved fødslen. Senere fik hun seks børn.

I 1955, da Julia var to måneder henne med sit sidste barn, blev hendes mand dræbt ved en tragisk bilulykke. Han var på forretningsrejse og havde en større sum penge med sig, da en hvid spritbilist kørte frontalt ind i hans bil. Da politiet var færdig med at undersøge ulykken, bad Julia om at få sin mands ejendele udleveret. De gav hende kun en lille del af den sum, som hun vidste, han havde haft med sig, og gav hendes mand skylden for ulykken, skønt den anden bilist havde kørt i den gale side af vejen. Julia blev meget bitter.

Noget tid senere fandt Julia større indsigt i skriften. »Jeg blev dybt rørt, da Herren sagde; 'Tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør.' Jeg blev grebet af den følelse, at jeg ikke burde kaste med sten efter andre, men i stedet tilgive. Men jeg var endnu ikke medlem af en kirke, som kunne hjælpe mig med at tilgive.«

LIVSLANG TJENESTE

Allerede i 1945 var Julia blev aktivt engageret i samfundsarbejde. Længe før hun hørte om Kirkens hjemkundskabsaftener, dannede hun en husmoderklub, hvor man opfordrede kvinder til at undervise hinanden i

god husholdning. Hun dannede senere en ny klub, der hjalp folk med at lære økonomi. Efter Johns død brugte hun endnu mere af sin tid på at hjælpe andre.

Hendes vel nok vigtigste samarbejde begyndte i 1976, da optøjerne brød ud i Soweto. Det var farligt at færdes ude, men Julia var bekymret for det had, som de unge gav udtryk for. »Jeg vidste, hvordan det var at føle sig isoleret på grund af egne frustrationer. Derfor begyndte jeg et projekt i Soweto, hvor jeg fik unge mennesker i gang med at lave forskellige ting, så de kunne finde en mening med tilværelsen.«

Hendes projekt gik ud på at involvere de unge i dyrkning af biodynamiske køkkenhave. Hun var selv blevet grebet af det ti år tidligere, da hun brugte naturlige fødevarer som et led i behandling af sin datter, der led af en medfødt hjertefejl. Eftersom de færreste familier havde jord nok til selv en lille køkkenhave, fik Julia tilladelse til at rydde en grund, som var gennemhullet af muldvarpeskud. »Da folk så os knokle med at rydde ukrudt væk, blev de også grebet af det,« mindes Julia, »og vi arbejdede os gennem hele Soweto, og overalt erstattede vi det unyttige og grimme med det nyttige og smukke.«

Og Julia fik også plantet skønhed i de unges hjerter. »Mens vi gik og plantede, sagde jeg: 'Se her, drenge og piger, hvis vi kigger på jorden her,

så er den massiv og hård. Men hvis vi stikker en spade i jorden, kan vi hakke den op i store klumper. Hvis vi knuser de klumper til muld og sår frø i den, så vil frøet vokse.'«

»Det er mit budskab til de unge mennesker. De skulle gemme det i deres hjerter. Lad os kultivere bitterhedens hård jord, så frø, udvise kærlighed og så se, hvilke frugter der kommer af det. Kærligheden kommer ikke, hvis vi ikke tilgiver andre. Der, hvor der er faldet blod, skal der skyde smukke blomster op.« Hendes indsats var ikke alene med til at udbedre de fysiske skader, som optøjerne havde forvoldt, men også de moralske skader.

Samme år som de frygtelige optøjer brød ud, begyndte Julia at arbejde med kvindegrupper. Hun følte, at der var et alvorligt behov for at få alle racer til sammen at løse nuværende og fremtidige problemer, og derfor var hun med til at danne Kvinder for Fred, en organisation, der har til formål at beskytte hendes folk og hjælpe landet med at undgå borgerkrig. Hun sidder i øjeblikket i organisationens øverste råd. Hun har også gentagne gange været valgt til formand for Afrikanske Kvinders Nationalråd.

Julia har ofte fungeret som forbindelse mellem sit lokalsamfund og den sydafrikanske regering, når hendes naboers rettigheder var truet. Fornylig blev hun meget bekymret over at høre, at flere pen-

Julia modtager haveredskaber fra ældste J. Richard Clarke, til venstre, som er Kirkens områdepræsident i Afrika, og den præsiderende biskop Merrill J. Bateman.

sionister ikke havde modtaget deres pension i mange måneder. Da Julia bragte sagen op i et radioprogram, som hun var blevet bedt om at medvirke i, fik hun borgernes opbakning, og hun var derfor i stand til at forelægge sagen for den nye regering.

Et andet arbejde, som hun holder meget af, er at lære andre at læse. I mere end et årti har Julia, der selv taler syv sprog flydende, arbejdet med at oprette mere end 780 underafdelinger af en organisation, der

har til formål at udrydde analfabetismen blandt Sydafrikas kvinder.

ET FREDFYLDT OG SMUKT STED

Julia er en fremragende fortaler for alle de sager, som hun kæmper for. Men af alle hendes store resultater og gode bekendtskaber er der intet, der betyder mere for hende end det første møde med to missionærer i oktober 1981.

Julia blev en dag spurgt, om hun ville lede et projekt, der gik ud på at genopbygge et bibliotek, som var blevet raseret under en af de mange opstande i Soweto. Hendes første indskydelse var at sige nej. *Tror de, jeg er Askepot?* tænkte hun. *Hvis vi genopfører den bygning, så brænder de den jo bare ned igen.* Men da hun overvejede anmodningen, blev hun venligere stemt. Hun gik ned for at se, hvad hun kunne gøre. Og hun blev helt chokeret, da hun så to

unge hvide mænd, som knoklede der i heden og støvet. Hvide mænd var et sjældent syn i Soweto, og at se hvide mænd, der udførte hårdt fysisk arbejde for sorte var noget, man kun hørte om i eventyrerne. Nysgerrigt henvendte Julia sig til dem. De præsenterede sig som missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og indbød hende til at høre deres budskab.

Det var ikke let at tage imod deres opfordring. Hendes hjem lignede en slagmark, men hvad der vejede endnu tungere var, at det ville være farligt at invitere hvide mennesker hjem. Det kunne skaffe både dem og den familie, de besøgte, vanskeligheder på halsen.

»Men noget indeni mig gav efter,« siger Julia. »Jeg kunne ikke afvise dem. Jeg bad dem om at give mig tre dage til at få muget spindelvævene ud.«

Under deres første møde var hun høflig, men ikke imponeret. Men næste gang de kom på besøg, så de et billede fra Julias bryllup og spurgte efter hendes mand. Da hun fortalte, at han var død, forklarede de, at der kunne blive udført dåb for ham. »I det øjeblik åbnedes mit sind,« mindes Julia. »Udført dåb for ham?« spurgte jeg, 'hvordan det?'« Og det forklarede de hende så.

»Jeg sagde: 'Hør her, ældster, I har rystet mig. Jeg er sort, og vi må ikke tale om vore døde i andre kirker. Nu kommer I så her og fortæller mig om mine døde. Jeres budskab er sandelig anderledes. Kom endelig igen.' Deres ord havde rørt et blødt punkt i mit hjerte.

De vendte tilbage, og jeg lyttede til dem. Jeg sagde til mig selv, at der ikke kunne findes nogen bedre, sandere kirke, for jeg havde altid næret stor kærlighed til mine forældre. Jeg havde aldrig forstået, hvorfor jeg havde lært, at jeg skulle glemme dem og ikke tale om dem. Jeg kan forestille mig, at man frygtede, at folk ville vende tilbage til forfædre dyrkelsen.

Jeg blev også grebet af Joseph Smiths første åbenbaring – at han talte direkte med Gud. Hele mit liv blev forandret, da jeg læste Mormons Bog. Det var det, der virkelig fik mig på knæ i bøn. Jeg indså, at vi alle er af samme familie.«

Julia blev døbt den 28. november 1981, mindre end to måneder efter sit første møde med missionærerne. Om sin dåb siger hun: »Da døren blev åbnet, og jeg trådte ned i dåbens vande, kunne jeg virkelig fornemme dens rensende kraft. Jeg følte en inderlig glæde.«

Lige siden sin omvendelse har hun været en aktiv medlemsmissionær.

Julia Mavimbela, til højre, taler med sin veninde Dolly Henrietta Ndhlovu, der er pensioneret sygeplejerske. De er begge medlemmer af Soweto Gren og har gjort meget for børnene i deres lokalsamfund.

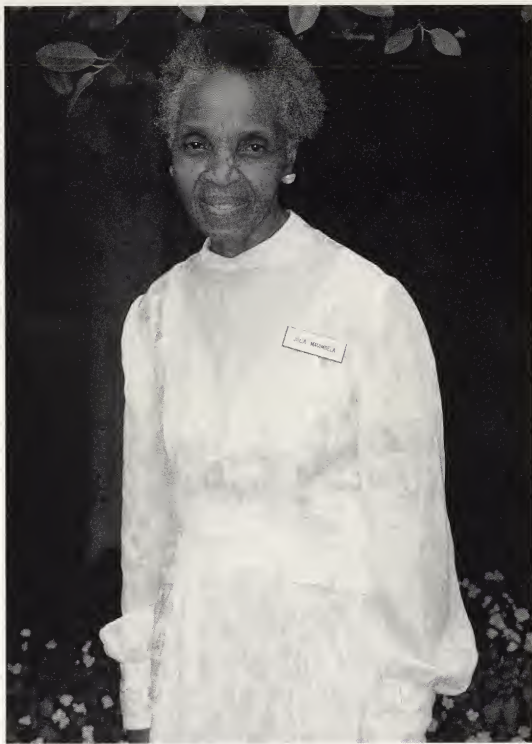

FOTO: R. VAL JOHNSON

Julias tjeneste omfatter også templet i Johannesburg i Sydafrika, hvor hun modtog sin begavelse i 1985, og hvor hun nu tjener hver eneste lørdag.

nær. Hun opfordrer sine naboer til at gå med i kirke, og hun uddeler eksemplarer af Mormons Bog til regeringens ledere. To af Julias døtre og flere af hendes børnebørn har sluttet sig til Kirken.

Et af Julias yndlingsmissionærredskaber er havearbejde. Hun benytter sin kærlighed til jorden til at præsentere andre for Herrens kærlighed. Fornylig hjalp hun en bedstemor, der stod uden pension og

kæmpede for at sørge for sine børnebørn. En af drengene var færdig med sin skolegang, men han havde ikke kunnet finde noget arbejde, så nu kedede han sig og var derfor kommet i dårligt selskab. Julia gav familien nogle grøntsagsfrø og lærte dem, hvordan de skulle så, pleje og passe en køkkenhave. Og efterhånden som haven voksede, voksede også familiesammenholdet. Og nu kommer en af pigerne til nadver-

møderne, hvor hun ser evangeliets mange frugter.

Julia har været hjælpeforeningspræsidentinde både i wardet og i staven, hun har undervist i seniorsøndagsskolen, og lige nu er hun Kirkens informationschef i Soweto. Hun er også aktiv i sit wards ungdomsprogram. Men de bedste stunder i hendes liv er lørdag morgen, hvor hun tjener i Herrens hus.

I september 1985 modtog Julia sin begavelse i templet i Johannesburg i Sydafrika. »Straks da jeg trådte ind i templet, følte jeg mig hjemme,« mindes hun. »Før jeg sluttede mig til Kirken, kylede jeg altid bøger væk, hvis jeg stødte på ordet *Israel* 'Det er for de hvide,' tænkte jeg. 'Det er ikke noget for os. Vi er ikke udvalgt.' Men i dag ved jeg, at jeg tilhører en kongelig slægt, og at hvis jeg lever retfærdigt, er jeg også israelit. Da jeg udførte tempelordnanser, blev jeg grebet af følelsen af, at vi er her på jorden som del af en helhed.

Det var en af de mest gribende oplevelser i mit liv at blive beseglet til min mand og mine forældre. Jeg fornemmer, at mine forældre er taknemlige for, at jeg har udført tempelordnanser for dem. Det har Helligånden vidnet for mig.«

Julia tjener fortsat i templet, så ofte hun kan. Indenfor templets mure finder hun til fulde den fred og kærlighed, skønhed og enighed, som hun gennem hele sit liv har fremelsket rundt omkring i Herrens vingård. □

Giles H. Florence jun., R. Val Johnson og C. I. Rex Van Collier har leveret oplysninger til denne artikel.

Kristus kalder Peter og Andreas, af Harry Anderson

Da Jesus vandrede ved Galilæa. Se i begyndelsen af sin jordiske tjenestetæring, så han to brødre, Simon kaldet Peter og hans bror Andreas, i færd med at kaste net i søen, for de var fiskere. Han sagde til dem: 'Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere.' De lod strøks garnene være og fulgte ham. (Matt 4: 18-20).

Julia Mavimbela fra Soweto i Sydafrika er zulu og hendes livslange virke for fred og skønhed har vundet international opmærksomhed. I løbet af sine 77 år har hun oplevet fattigdom, tragedier og sorger – samt glæden ved at opdage Jesu Kristi evangelium. Se »Julia Mavimbela,« side 42.

